

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLVII
MAI — IUNIE 1969

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

<i>1 Mai în sărbătoare</i>V. Florescu
<i>Fii recunoscători</i>A. Pălășan
<i>Trandafirul și spinii (versuri)</i>Titu Zamfir
<i>Rînduiți spre mîntuire</i>V. D. Cojea
<i>„Facă-se voia Ta“!</i>A. Constantinescu
<i>Viața neprihănită</i>V. Florescu
<i>Ruga (versuri)</i>D. Popa
<i>Viețuire creștină</i>D. Ghircoiaș
<i>Testamentul Dragostei</i>H. Artinian
<i>Sfințirea</i>C. Alexe
<i>Știi tu? (versuri)</i>D. Florea
<i>Mesaje din lumea stelelor</i>V. Moldovan
<i>Este greu să fii bun?</i>C. Adv.
<i>Pe malul Iabocului</i>V. Laszlo
<i>Puterea vorbirii</i>P. V. Cazan
<i>Spre Muntele Măslinilor (versuri)</i>B. Burtescu

CURIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica
Socialistă Românie. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.
Redacția și administrația: București, Str. Labirint 116*

Redactor :
DUMITRU POPA

101
M
A
I

în

S
Ă
R
B
Ă
T
O
A
R
E

O pt decenii s-au scurs de cînd pentru prima dată s-a înscris în calendare cu litere de foc ziua de 1 Mai muncitoresc, și cu fiecare an ce s-a atins în toate aceste decenii, ziua aceasta a căpătat de fiecare dată o însemnătate tot mai mare, o întruchipare tot mai clară a tot ceea ce înaintașii noștri și-au dorit.

De fiecare întii Mai, și lucrul acesta cu atît mai mult în anii frumoși pe care-i trăim acum în țara noastră, asistăm la trecerea în revistă a forțelor care de la an la an se dovedesc a fi tot mai puternice și tot mai unite în lupta pentru pace, democrație și o viață mai bună.

Primăvara anului 1969, cu 1 Mai ca o stea strălucitoare în mijlocul ei, capătă o semnificație și o dimensiune cu totul deosebită întrucît se află sub semnul anului jubiliar, o sărbătorire a unui sfert de veac de la Eliberarea României de sub jugul fascist, sărbătoare ce o anticipează și o salută acest 1 Mai din anul acesta.

Mulțimile de cetățeni care au tărăluit astăzi pe tot întinsul scumpei noastre patrii, Republica Socialistă România sub faldurile purpuri ale frățietății muncitorilor de pretutindeni, au aemonstrat prin ei înșiși, prin imaginea familiilor lor cum și a cartierelor noi sau înnoite, că 1 Mai în Romania Socialistă este și un angajament elocvent că tot ce se construiește pe piazurile noastre este destinat numai și numai fericirii omului, bunăstării tuturor.

Au trecut 25 de ani de la intial de Mai liber al primelor bătaii în vederea înfrupturii acestor năzuinși de ani a tuturor oamenilor muncii, oriunde s-ar găsi ei.

1 Mai 1969, în marea desfășurare a sărbătoririi lui a pus în lumină și a umplut de bucurie inimile tuturor prin tot ce a lasat să treacă înaintea ochilor noștri.

De la momentele emoționante ale defilării pionierilor, pe ai căror chip se reflecta bucurarea din plin de ocaziile ce vremurile noi u le ojeră, și pînă la încheietoarele plutoane sportive ce întruchipau vigoarea și sănătatea sub desfășurarea în butaia vîntului a arapelelor, sărbătoarea de 1 Mai a anului 1969 a umplut de fericire și de mîndrie inimile tuturor.

Care alegorice, dar de fapt care ale realităților, pannonii ilustrative și grafice impunătoare și nespuse de grăitoare au trecut sumar și repede pe dinaintea ochilor noștri filmul minunat al întregului avînt creator ce se desfășoară în fiecare colț de țară de către fiecare fiu al acestei fericite glii, spre a o vedea cît mai prosperă.

Privind fluturarea viguroasă a drapelului scumpei noastre glii strămoșești, continuă și în veci a noastră, în imbinarea minunată și semnificativă a culorilor „de-un vechi renume, amintind de-un brav popor“ și auzind intonat în această zi de 1 Mai acest imn minunat de grăitor, vedeam cu ochii mei cît de brav este poporul țării noastre, și lucrul acesta mă umplea de mîndrie.

Chipurile pline de bucurie, privirile pline de înflăcărare, avîntul însuflețitor ce-l inspira această sărbătoare de întii Mai 1969, alcătuiesc chezășia că anul acesta jubiliar pe care-l trăim va însemna o încununare a izbînzilor de pînă acum.

V. FLORESCU

FIȚI RECUNOSCĂTORI

A. PĂLĂȘAN

* * *

Alus Gellius povestește în lucrarea sa „Noaptele Atice” întâmplarea cu „Leul lui Androcle”. Androcle fusese un sclav roman. Refugiat în Africa, a întâlnit într-o pădure un leu rânit la picior. Androcle i-a scos jeapa din labă și i-a vindecat rana. Leul s-a atașat de el și l-a însoțit un timp.

Reîntors în țară, Androcle a fost prins și aruncat să lupte cu fiarele la cârmă din Roma. Dar spre uimirea tuturor, leul din arenă l-a recunoscut pe binefăcătorul său, așezându-se cuminte la picioarele lui. Impresionat, împăratul l-a grațiat pe sclav și i-a dăruit și leul, care l-a întovărășit tot restul vieții.

De atunci „Leul lui Androcle” a devenit simbolul recunoștinței. Pe această temă Bernard Shaw a scris o lucrare cu titlul „Androcle și Leul”, care se încheie cu cuvintele sclavului către leul salvator: „Cît timp vom fi împreună, nu va exista cușcă pentru tine, nici sclavie pentru mine”.

„Recunoștința” este obligația morală pe care cineva o are față de cel care i-a făcut un bine; recunoșterea unei binefaceri.

În zilele noastre se simte foarte mult nevoia recunoștinței. Lipsa recunoștinței îmbracă diferite forme de manifestare la mulți creștini din zilele noastre. Nu ar trebui să fie așa! Ar trebui să cultivăm mai multă recunoștință, mai multă mulțumire! Dacă în zilele noastre se depun eforturi din partea unor specialiști pentru conservarea anumitor specii, — considerate monumente ale naturii — ar trebui ca și creștinul zilelor noastre să conserve mai mult recunoștința, întrucât motivele sunt prea multe în toate domeniile vieții, dacă privim cu atenție în jurul nostru.

Un mare învățat a fost rugat odată să facă o clasificare a celor mai mari nenorociri care se pot abate asupra cuiva în viață. După ce a cugetat puțin în legătură cu problema aceasta, a răspuns, că după aprecierea lui, cea mai mare nenorocire din lume este sărăcia. A fi sărac înseamnă a fi lipsit cu totul de mijloacele necesare pentru existență. A nu avea casă, haine suficiente, hrană și toate celelalte lucruri strict necesare pentru întreținerea vieții.

Cel care a pus întrebarea nu s-a mulțumit cu răspunsul acesta și a mai întrebat și pe altcineva în măsură să facă o eventuală gradăție a celor mai mari nenorociri din lume. Cel întrebat a răspuns că în capul listei celor mai mari nenorociri nu este sărăcia, ci boala. A nu avea sănătate, a nu putea să lucrezi, a depinde de amabilitatea și serviciile altora

pină și pentru un pahar cu apă chiar cînd ai toate cele necesare vieții, aceasta este o mare nenorocire. Nici acest răspuns n-a fost ultimul, deoarece s-a obiectat că și între boală și boală este deosebire. Nu toate bolile sînt la fel; unele pot fi tratate și se vindecă, în timp ce lepra este incurabilă. Așa dar, lepra, este cea mai mare nenorocire care poate veni asupra unui om.

Pe vremea Domnului Hristos, „dintre toate bolile cunoscute în Orient, lepra înspăimînta mai mult pe oameni. Caracterul ei incurabil și contagios și efectul grozav pe care-l avea asupra victimelor umplea de groază chiar și pe cel mai curajos. Printre Iudei era socotită ca o pedeapsă pentru păcate. Din cauza aceasta era numită „bătăia” „degetul lui Dumnezeu”. Adînc înrădăcinată, greu de scos, mortală, era privită ca un simbol al păcatului. Prin legea ceremonială leprosul era declarat ca necurat. Ca unul care și murise, el era îndepărtat din locurile locuite de oameni. Pînă și aerul era mînjit prin respirația lui. Cel declarat leproș, era despărțit de familia lui, gonit din adunarea lui Israel, și nu-i mai rămînea decît partea întunecoasă să stea în tovărășia aceluia care erau la fel de loviți ca și el... Nici împărații, nici mai marii nu erau scutiți. Un monarh, care ar fi fost atacat de această îngrozitoare boală, trebuia să predea sceptrul și să fugă din societate. Departe de prietenii și rudele lui, leprosul trebuia să îndure blestemul bolii sale”.

În Evanghelia după Luca 17,11-19 ne este raportat că Domnul Hristos a vindecat zece leproși de felul acesta. În drum spre Ierusalim, pe cînd intra într-un sat, L-au întîmpinat zece leproși. Ei au stătut departe, și-au ridicat glasul și au zis: „Isuse, Învățătorule, ai milă de noi”. Domnul Hristos le-a răspuns cu bunăvoință și s-au vindecat cu toții.

„Unul din ei cînd s-a văzut vindecat s-a întors, slăvind pe Dumnezeu cu glas tare. S-a aruncat cu fața la pămînt la picioarele lui Isus, și l-a mulțumit. Era Samaritan! Isus a luat Cuvîntul și a zis: Oare n-au fost curățîți toți cei zece? Dar ceilalți nouă unde sînt? Nu s-a găsit decît străinul acesta să se întorcă și să dea slavă lui Dumnezeu?”

Întrebarea lui Isus: „Dar ceilalți nouă unde sînt?” scoate puternic în relief lipsa de recunoștință în

general, chiar și a aceluia, cărora li s-a făcut cel mai mare bine, salvați fiind, dintr-una din cele mai mari nenorociri. Un singur recunoscător față de nouă nerecunoscători! Oare să fi scăzut de atunci numărul acestora? Cred că nu a scăzut de loc, ci din contră, s-a înmulțit tot mai mult!

Despre cel nerecunoscător, care uită binele ce i s-a făcut, care nu răsplătește eforturile depuse pentru el, spunem că dă dovadă de ingratitude.

Și ingratitudea se poate manifesta în multe feluri: în familie, în biserică și în societate.

Un creștin olandez scăpase din mina prigonitorilor săi și dorind să dispară cu totul a făcut nevoit să treacă în fugă peste un riu mare care era înghețat. Cel prigonit fiind mai ușor a trecut cu bine peste gheață, dar următorul său fiind mai greu, s-a spart gheața sub el și a scăpat aproape cu totul sub ea. Creștinul uitîndu-se din cînd în cînd înapoi, spre surprinderea lui văzu pe următorul său luptîndu-se între viață și moarte cu sloiurile de gheață. S-a întors imediat și l-a salvat în ultima clipă de la înec. După ce l-a scos la fîrm, prigonitorul l-a țîrit pe binefăcătorul său la închisoare, de unde după scurt timp a fost luat și ars pe rug.

Exemplul acesta oglindește cu prisosință ce înseamnă ingratitudea, lipsa de recunoștință dovedită practic față de un binevoitor, față de o faptă salvatoare de la moarte sigură.

Într-o alegorie se spune că Dumnezeu ar fi convocat odată toate virtuțile la o mare serbare. Prezentîndu-se toate cu cîteva minute înainte de ora fixată, au început să discute cu multă înflăcărare între ele. Fiecare spunea cu satisfacție despre binele pe care l-a făcut pretutindeni pe unde a fost în lume. Pacea spunea iubirii, cu cîtă însuflețire și bunăvoință este primită în inimile și sfaturile marilor bărbați, care au în mina lor destinele popoarelor. Cîtă ură, cîte neînțelegeri și cîte amenințări a spulberat ea oriunde oamenii cu rațiune și pătrunși de spiritul de răspundere au primit-o și au instaurat-o. Tot ea spunea cu durere în suflet, cu cîtă nerăbdare o așteaptă anumite popoare care sînt angajate în lupte și războaie singeroase, care seceră zeci de mii de vieți omenești, dornice de libertate și o viață fericită și pașnică. Cîte suflete și cîte familii mai trăiesc o viață zbuciumată în lipsa ei?

De asemenea și iubirea spunea de binele suprem pe care-l înfăptuiește în orice inimă și în orice fa-

milie unde-i este îngăduit să-și manifeste prezența și menirea pentru care a creat-o Dumnezeu.

În felul acesta s-au întreținut toate virtuțile între ele, afară de două: binefacerea și recunoștința. Acestea stăteau fașă în fașă, dar tăceau, arătând că sint nemulțumite și chiar supărate întreolaltă. Cînd a intrat Dumnezeu și le-a văzut în starea aceasta, le-a întrebă de ce tac și nu au nimic de vorbit între ele. Recunoștința s-a plîns de faptul, că oriunde vrea să intre după binefacere, oamenii nu o primesc, îi închid ușa inimii și o alungă din viață, mai ales după ce au avut ocazie să primească bunele servicii și binecuvîntările binefacerii.

Care este oare atitudinea noastră față de recunoștință? Ne place să cultivăm îndeajuns recunoștința? Ar fi bine să facem mai mult lucrul acesta decît l-am făcut pînă în prezent. Motive avem multe!...

Cine ar putea calcula în cifre tot ce primim în dar de la Dumnezeu? Unii specialiști în științele naturii, au făcut niște calcule estimative, ajungînd la concluzia, că pentru toată bogăția recoltelor pe care le produce pămîntul, omul depune numai 5% din energia necesară, restul vine de la natură, de la Dumnezeu!

Apostolul Pavel spune că noi ne facem partea noastră, cînd semăăm și sădim semințele; chiar și înd mai udăm aceste semănături. Dar Cel care face să crească toate acestea, este Dumnezeu. 1 Cor. 3,7.

Ar fi greu să estimăm noi, cît valorează o ploaie de primăvară abundentă într-o perioadă secetoasă, care amenință toate însemînțările... „El — Dumnezeu — acoperă cerul cu nori, pregătește ploaia pentru pămînt, și face să răsară iarba pe munși“. Ps. 147,8. „Ochii tuturor nădăjduiesc în Tine, și Tu le dai hrana la vreme. Îți deschizi mîna și saturezi după dorință tot ce are viață. Domnul este drept în toate căile Lui, și milostiv în toate faptele Lui“. Ps. 145,15-17. „Toate aceste viețuitoare Te așteaptă, ca să le dai hrana la vreme. Le-o dai Tu, ele o primesc; Îți deschizi Tu mîna, ele se saturează de bunătățile Tale. Îți ascunzi Tu fața, ele tremură; le iei Tu suflarea: ele mor, și se întorc în țărîna lor. Îți trimiți Tu suflarea; ele sint zidite și înnoiești astfel fața pămîntului“. Ps. 104,27-30.

Noi trebuie să fim mai recunoscători pentru viață, pentru sănătate, pentru aerul curat pe care-l respirăm, pentru lumină, pentru apă, căldură, pentru puterea pe care o avem de a munci, ca și pentru faptul, că putem să ne bucurăm de rezultatele frumoase ale unci munci cinstite în țara noastră; să fim recunoscători și pentru familia pe care o avem, dar în același

timp și pentru frumoasa și iubită noastră familie națională în mijlocul căreia trăim, înfrățiți și binecuvîntați de Dumnezeu. Să fim recunoscători și pentru credința pe care o avem, pentru libertatea de care ne bucurăm, de a ne exercita nestingheriți convingerile noastre religioase; pentru nădejdea mîntuirii sufletelor noastre prin meritele crucii Domnului Hristos, pentru iertarea de păcate, pentru biserica din care facem parte, pentru Duhul Sfînt, pe care Dumnezeu este dispus — și așteaptă chiar, — să ni-l dea sub forma Ploii Tîrzie, ca și pentru toate celelalte mijloace ale harului Său puse la dispoziția noastră, „ca să nu ducem lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos“. 1 Cor. 1,7.

Pentru cele cîteva motive arătate mai sus și încă pentru multe altele... ar trebui să spunem și noi împreună cu Psalmistul: „Te laud că sint o făptură așa de minunată. Minunate sint lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!“ Ps. 139,14. „Binecuvîntează suflete pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvînteze Numele Lui cel sfînt! Binecuvîntează, suflete pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui! El îți iartă toate fărădălegile tale, El îți vindecă toate bolile tale; El îți izbăvește viața din groapă, El te incununează cu bunătate și îndurare; El îți saturează de bunătăți bătrînețea și te face să întîneresti iarăși ca vulturul“. Ps. 103,1-5. „Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mintuitorul nostru“. 1 Tim. 2,3.

Cu toate acestea încă mai sînt printre noi unii nerecunoscători și nemulțumiți față de Dumnezeu și situația lor. Cei care sînt ispășiți în felul acesta, este bine să recitească un vis al soarei White, pe care l-a avut în timpul șederii sale în Europa. „Se făcea că eram într-o grădină, al cărei proprietar mă conducea, pe diferitele ei cărări. Eu culegeam flori și mă bucuram de parfumul lor, în vreme ce o soră — descurajată — care mă însoțea, îmi atrăgea atenția asupra unor măcăciuni urîți, care îi închideau drumul. Din cauza aceasta ea se oprise și plîngea. Ea nu mergea pe potecă, pe urma proprietarului grădinii, ci umbla printre spini și măcăciuni. 'O', murmură ea, 'nu e trist, oare, ca frumusețea acestei grădini să fie astfel stricată de niște măcăciuni urîți'? Atunci conducătorul nostru îi răspunse: 'Nu te agăta de spini, și nu te ocupa cu măcăciunii, căci ei te rănesc numai, și te înțepă. Culege trandafirii, crinii și garoafele'.

Cîți trandafiri, cîți crini, cîte garoafe putem vedea în jurul nostru, dacă privim cu atenție la tot ceea ce ne-a dat Dumnezeu în viața aceasta, și mai ales în țara noastră! Numai cine nu vrea să vadă, cel ce are mintea și ochii prea întunecați de prejudecăți diferite, numai acela nu vede și nu simte nevoia de a fi recunoscător și mulțumit în sufletul său!...

Trebuie să ne lăsăm pătrunși de oîndul acesta, că sîntem datori să facem tot ce ne stă în putință și să înflorim pe plăurile frumoasei noastre grădini — Patrii — unde

am fost semănați de Dumnezeu. Să facem totul, ca locul unde sîntem să fie frumos, înfloritor, atractiv și plin de parfumul recunoștinței care să emane din sufletele noastre mulțumitoare!

Îmi place să privesc la stuparii care sînt pasionați de albinele lor. Am întrebătat odată pe unul: de ce este atît de legat de albine, pentru că pe lângă mierea care o recoltează de la ele, trebuie să suporte multe înțepături dureroase. El mi-a răspuns că înțepăturile albinelor departe de a face rău omului, dimpotrivă, acestea sînt binefăcătoare și putem chiar să le fim recunoscători și pentru acul cu care ne înțepă, nu numai pentru mierea lor dulce. Am apreciat că răspunsul acesta este înțelept și cu-prinde mult adevăr... Măcar de am învăța și noi lucrul acesta, că trebuie să-l fim recunoscători lui Dumnezeu și pentru amărăciunile, durerile și decepțiile pe care le avem în viață, nu numai pentru aceea ce credem noi că este spre binele nostru. De aceea spune apostolul Pavel: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sînt chemați după planul Său”. Rom. 8,28.

„Loviturile dureroase pe care le primim în viață, reprezintă brazdele adînci, cu care Domnul spîntecă ogorul inimilor noastre, ca să semene în ele Cuvîntul Evangheliei Sale, din care să crească roadele dreptății, spre asigurarea mîntuirii noastre”. Să fim deci, „recunoscători” pentru toate!

„Oamenii recunoscători sînt asemenea cîmpilor roditoare: dau înapoi înzecit din ceea ce au primit”.

„Recunoștința nu lasă să îmbătrînească binefacerea”.

„Recunoștința este memoria inimii”. „Nu există altceva, afară de sufletul egoist al omului, care să trăiască pentru sine; nici o pasăre care spîntecă văzduhul nici un animal care se mișcă pe pămînt, ci totul servește spre binele altora. Nu există frunză în pădure, nu există fir de iarbă, care să nu aibă lucrarea sa de făcut. Oricare copac, oricare tufiș, oricare frunză revarsă elementul acela dătător de viață, fără de care n-ar putea să trăiască nici omul, nici animalele; la rîndul lor, omul și animalele ajută ca pomul, tufișul și frunza să poată trăi. Florile respiră frăgezimea și-și dăruiesc frumusețea pentru fericirea omenirii. Soarele își răsundește lumina și produce voie bună în tot locul unde pătrunde. Oceanul, el însuși izvorul izvoarelor și fîntînilor, primește fluviile și rîurile întregului pămînt, dar primește ca să dea. Aburii care se ridică din siml lui cad în formă de ploaie și umezesc pămîntul, făcîndu-l să încolțească și să odrăslească”.

„Inerții plini de măreție se sînt fericiți cînd pot să dea, cînd pot să dea iubire și neobosite îngrijiri sufletelor pierdute și pline de păcate”.

„Privind la Isus vedem că slava lui Dumnezeu constă din a da. 'Nu fac nimic de la Mine însumi', zicea Hristos; 'Tatăl care este viu, M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl'. 'Eu nu caut slava Mea, ci slava Celui ce M-a trimis'. Ioan 8,28; 6,57. În cuvintele acestea se dă în știre acel mare principiu care constituie o lege pentru univers. Hristos a primit totul de la Dumnezeu, dar El a luat ca să dea. Lucrurile se petrec la fel în locurile cerești, în slujba pe care El o face pentru toate ființele create: prin Fiul iubit viața se revarsă asupra tuturor; tot prin Fiul ea revine la Marele Izvor al totului, în forma unor valuri de iubire, de laudă și de servire de bună voie. Astfel prin Hristos circuitul binefacerilor este complet, reprezentînd caracterul Marelui Dătător, legea vieții”.

La creațiune Dumnezeu a luat puțin din frumusețea Sa și a pus-o în flori. El a luat puțin din gloria Sa și a pus-o în soare, lună și stele. El a luat puțin din puterea Sa și a pus-o în atom. El a luat puțin din înțelepciunea Sa și a pus-o în inima și mintea omului. A luat puțin din inteligenta Sa și a pus-o în cîntecul păsărilor. A luat însă toată dragostea Sa și a pus-o pe cruce, pentru ca noi să putem învăța să cunoaștem pe Dumnezeu și astfel să fim transformați în asemănare cu Fiul Său!

Să ne ajute El, să-l fim pururi recunoscători!

TRANDAFIRUL ȘI SPINII

Intr-un hățiș
Cu ghimpi și spini,
Crescu un fir
De trandafir.
Si se-nălță tăcut, sfios,
Înghesuit, în loc umbros;
Dar, încălzit de-o rază
De la soare
Imboboci, făcu o floare
Si încă una, pînă cînd
Se sparseră bobocii
Rînd pe rînd.
Iar florile frumoase, purpurii,
Vărsau parfum plăcut
Din locul lor tăcut,
Încît hățișul plin de spini
De lîngă drum
Era înmiresmat,
Plin de parfum.

De ești un trandafir
Cu-adevărat,
Să nu suspini;
Vei răspîndi parfum
Chiar între spini.

TITU ZAMFIR

Rînduiți

spre mîntuire

Partea Domnului sînt cei răscumpărați. Aceasta e moștenirea Sa. Întinderea cerurilor și orice altă creatură, nu reprezintă un bun atît de prețios, o deosebită parte a Sa, ca cei mîntuiți.

Sub imbierea Duhului Sfînt, cei renăscuți au dat slavă Domnului, trecînd de partea Sa, de pe cea mai de jos practică a răului, pornind lupta împotriva tendințelor vinovate ce dezonorează pe Tatăl, ai cărui fii se recunosc, cu toată starea lor.

Ei au înțeles cuvîntul: „Domnul te-a ales... pentru că te iubeste”; „nu pentru bunătatea ta, nici pentru curăția inimii tale”. Deut. 7,6,8; 9,5.

Spre deosebire de cei care „N-au crezut adevărul ci au găsit plăcere în nelegiuire” (2 Tes. 2,12), ei s-au smerit în inima lor urmărind înălțarea Mîntuitorului și să guste din desfătările veșnice pe calea experienței personale cu Dumnezeu lor.

Cursul faptelor noastre hotărăște dacă sîntem sau nu, parte a Sa. Dintre cei ce jînduiesc după o părtășie cu Dumnezeu, aceasta va deveni o realitate prezentă pentru cei ce acționează ca parte a Domnului, în tot ceea ce înfăptuiesc.

Cît de dureroasă e constatarea că din cei chemați de partea Domnului unii au demonstrat contrariul, prin „isprava păcatului” lor: un vișel. Isprăvile noastre poate n-au acest chip, poate nu-s din aur; dar, sînt ale păcatului.

Sîntem învăluiți de întuneric ori lumină, proporțional cu înfrîngerile sau biruințele din trecut. Simțul spiritual ni s-a pervertit sau dezvoltat, după măsura în care am stat de partea adevărului. Influențele bune sau rele ne înrăuiesc potrivit atitudinii preferate. Ru-

V. D. COJEA

* * *

găciunile ne sprijinesc după cum trecem de partea cuprinsului lor. Adevărul innobilează ori impietrestă inima după cum aceasta se lasă sau nu condusă de el. Mustrea, pe-deapsă, rodește pozitiv, ori se transformă în prilej de poticnire, după cum e primită. Credința dă teamă sau curaj. Ea, credința, este darul lui Dumnezeu și e pusă la îndemîna noastră, dar puterea de a o pune în practică ne aparține. Prin ea sufletul prinde harul și îndurarea divină.

Omul își făurește propriul destin acceptînd mîntuirea la care e rînduit, sau respingînd-o. Referitor la cazul din urmă, David zicea (Ps. 9,16); „Cad în groapa pe care au făcut-o și li se prinde piciorul în lațul pe care l-au întins”, sau (Ps. 94,23) „îi va nimici prin răutatea lor”. Despre inima celor ce sînt aflați de partea Domnului, tot David afirmă: „Din ea ies izvoarele vieții”. Prov. 4,23.

Trecerea, la venirea Domnului, de o parte a unora și de cealaltă parte a altora, nu e o acțiune arbitrară, sau de moment, ci recunoașterea poziției pe care ei au avut-o pînă aci. Atunci vor fi obligați să recunoască cele ce au refuzat pînă la acea dată, dar unii doar spre pieire. Nu timpul le va sta împotriva, prin lipsa lui, pentru a mai trece de partea Domnului ei, ca și în cazul lui Iuda ei vor căuta moartea pentru că în umblarea lor au mers atît de departe, încît nu mai pot înfăptui aceasta și nici Dumnezeu nu mai poate face nimic pentru ei.

Astăzi se poate efectua lucrarea așteptată de Domnul: „Vă veți aduce amînte de pur-

țarea voastră și de toate faptele voastre... și vă va fi scîrbă de voi înșivă din pricina tuturor fărădelegilor pe care le-ați făcut”. Ezech. 20,43.

Ca să avem parte de viața veșnică, Pavel cerea ca în zilele de pe pămînt „...viața Domnului Isus să se arate în trupul nostru”. 2 Cor. 4,10.

Domnul spune: „Ți-am pus înaintea viața și moartea... alege viața ca să trăiești”. Deut. 30,19. De alegerea prezentă depinde veșnicia. Grupa mîntuiților o formează păcătoșii care nu s-au predat sub stăpînirea lui Satana și au ajuns biruitori „prin Duhul Meu, zice Domnul”. Zah. 4,6.

În conflictul final Satana va lupta îndrîjit pentru derutarea celor ce trăiesc adevărul. Pentru spulberarea uneia din amăgirile sale care leagă mîntuirea de o nădejde a unei lucrări din viitor, ni se spune că cei care „ascultă de sfatul Martorului credincios, vor primi ploaia tîrzie și vor fi pregătiți pentru înălțarea la cer”. „Nimeni să nu zică: voi avea pace chiar dacă aș urma după pornirile inimii mele”. Deut. 29,18.

„Dacă poporul Meu... se va smeri, se va ruga și va căuta fața Mea și se va abate de la căile lui rele... îi voi asculta din cer, îi voi ierta păcatul, și-i voi tămădui” 2 Cron. 7,14. Aceasta înseamnă deseori aspre lupte lăuntrice, ezitări tainice sau furișe, căderi în ascuns ori pe față, dar schimbă concepții, transformă deprinderi și înnoiește lăuntru.

„Să vă întăriți chemarea și alegerea voastră”. 2 Petru 1,10. La arătarea Sa, Hristos va întîlni biserica Sa „fără pată... sau ceva asemănător”. Efes

Continuare la pag. 7-a

„FACA-SE

VOIA TA”!

A. CONSTANTINESCU

* * *

Rugăciunea ascultării: „facă-se voia Ta“, nu totdeauna a fost îndestulător de înțeleasă, și ca urmare uneori greșit interpretată.

Unii gândesc și cred că este voia lui Dumnezeu atunci când omenirea are de trecut prin diferite situații neplăcute, calamități, vărsări de sînge, neînțelegeri și vrăjmășii. Se poate ca ei să dea acestei cereri un sens pasiv, ca și cum voia lui Dumnezeu s-ar limita la lucrurile pe care noi sintem obligați să le suportăm. În boală, în necaz, în doliu, în încercări diferite, în împrejurări descurajatoare, se aude adesea spunîndu-se: „Așa a fost voia lui Dumnezeu, ce să fac, mă resemnez“!

Exprimarea: „Voia Ta să se facă“ este întru totul de neînțeles de cei care se lasă cuprinși de cel mai negru pesimism. Ceea ce Domnul Hristos a prezentat pentru învățătura noastră, nu poate să poarte marca stoicilor sau fataliștilor, care propovăduiau resemnarea, supunerea față de soartă: „Ce ți-e scris, în frunte ți-e pus“.

Departa de a fi îndrumați spre resemnare în fața răului, principiul Evangheliei are în vedere biruința asupra lui. Faceți tot felul de rugăciuni, tocmai pentru a da din partea noastră, lui Dumnezeu, toată posibilitatea spre a ne împuțernici să putem ține piept uneltirilor diavolului, a ne ajuta să ne putem împotrivi în ziua cea rea, să putem stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău, „nu te lăsa biruit de rău, ci biruieste răul prin bine“. Rom.12,21.

Nu este un adevărat creștin acela care în fața răului se resemnează zicînd: „Dumnezeu a vrut“. Din contră, creștin este acela care în lucrurile mari ca și în cele mărunte, luptă contra răului pentru a-l birui,

avînd certitudinea că biruința este asigurată. Resemnarea este lașă, pentru că acceptă conformismul, afirmînd că nimic nu se poate schimba. „Alea jacta est“ — (zarurile au fost aruncate) — sau „Les Jeux sont faits!“ (jocurile sint făcute).

Nu resemnarea trebuie să o citim pe fața martirilor sau a altor luptători pentru anumite idealuri nobile, drepte, sfinte, ci hotărîrea lor de a lupta pînă la moarte.

Creștinul trebuie să creadă că, în general, războaiele pot fi evitate, oamenii pot să se înțîlnească și să accepte o înțelegere, că nedreptățile sociale pot fi îndreptate sau că, în particular, vecinii se pot împăca, colocatarii pot conviețui în pace, greșelile pot fi iertate, un cămin în criză poate fi refăcut, viciile pot fi biruite. Iluzie? Utopie? NU! Categorie nu! Să fim fericiți că este posibil așa ceva. Să fim optimiști, încrezători, aceasta este voia lui Dumnezeu. Binele va triumfa pe plan moral, familial, social; situațiile se pot schimba, lupta nu va fi inutilă. Credinciosul plin de speranță crede, și exercitînd credința, spune: „Pot

totul în Hristos, care mă întărește“. Filip.4,13.

Există, totuși, și o resemnare. Sint anumite situații, în fața cărora ești obligat să te resemnezi, fiind în neputință de a schimba împrejurările. De exemplu: se naște cineva infirm, îți moare un copil, și alte cazuri de felul acesta; te resemnezi, dar aceasta nu trebuie confundată nici cu voia lui Dumnezeu, nici cu fatalitatea.

Ascultarea Domnului Hristos în grădina Ghetsemani, cînd se ruga Tatălui „facă-se voia Ta“, nu are nimic comun cu resemnarea fatalistă, stoică; Dumnezeu nu a constrîns pe Fiul Său să vină și să-și dea viața pentru mintuirea noastră. Iubirea de oameni, o iubire nemărginită, care face parte din caracteristica Dumnezeirii, aceasta L-a mînat să vină și să mîntuiască ce era pierdut. „Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut“. Luca 19,10. Aici este toată marea această supuneri: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de la Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta!“

Identificarea cu această iubire a Tatălui, și nu resemnarea, o putem descoperi și mai mult, cînd citim: „Venise clipa îngrozitoare, clipa aceea care trebuia să hotărască soarta omenirii. Soarta neamului omenesc era acum pusă în cumpănă. Chiar și acum, Hristos ar fi putut să refuze de a bea paharul turnat pentru omul vinovat. Încă nu era prea tîrziu. El ar fi putut să-și șteargă fruntea de sudoarea însingurată, și să lase pe om să piară în nelegiuirea lui. El ar fi putut zice: 'Păcătosul să-și primească plata, iar Eu Mă voi întoarce la Tatăl Meu'. Va bea Fiul lui Dumnezeu cupa amară a umilinței și agoniei? Va suferi Cel Nevinovat urmările blestemului

păcatului, pentru a mîntui pe cel vinovat? De pe buzele palide ale lui Isus se auziră cuvintele tremurînde: 'Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de la Mine paharul acesta, fără ca să-l beau, făcî-se voia Ta!' S-a hotărît să mîntuiască pe om, oricît L-ar costa aceasta. A primit să treacă prin botezul singelui, ca apoi prin El milioane de suflete pieritoare să poată cîștiga viața veșnică. Voia să fie ispășire pentru un neam care de bună voie se dăduse la păcat. De astă dată, din rugăciunea Lui se înalță numai supunere: 'Dacă nu este cu putință, ca paharul acesta să treacă de la Mine, și să nu-l beau, să se facă voia Ta'.

Desigur, conștiința Sa nu s-a resemnat ci a protestat contra chinurilor nemeritate (Luca 22,52.53; Ioan 18,23). Jertfa de la Golgota este asigurarea biruinței asupra răului și păcatului.

În ceea ce privește „fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus Hristos“, rugăciunea „facă-se voia Ta“ reclamă curățirea și sfințirea noastră. „Voia lui Dumnezeu este sfințirea noastră“ (1 Tes. 4,3), adică o schimbare a tendințelor firești, o transformare fundamentală a firii devenind o făptură nouă: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă“. 2 Cor. 5,17.

Această făptură nouă spune: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele“. Ps. 40,8. Voia lui Dumnezeu este rostită prin preceptele Sfintei Sale Legi, iar principiile acestei Legi sînt principiile cerului, care trebuie împlinite, deoarece: „Nu orișicine-Mi zice: Doamne, Doamne! va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri“. Mat. 7,21. Ascultarea de voința lui Dumnezeu, posibilă numai prin harul Lui și ajutorul Duhului Sfînt, va deschide porțile paradisului. „Astfel, dar, prea iubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți pînă la capăt mîntuirea voastră, cu frică și cutremur... căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi,

și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea“. Filip 2,12.13. „În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de legea păcatului și a morții. Căci, lucru cu neputință Legii, întrucît firea pămîntească o făcea fără putere — Dumnezeu a osîndit păcatul în firea pămîntească, trimețînd, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său, într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu

după îndemnurile firii pămîntești, ci după îndemnurile Duhului“. Rom. 8,2-4. „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos“! 1 Cor. 15,57.

Rugăciunea „facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pămînt“, să fie dorința noastră, ca păcatul să fie nimicit, ascultarea să fie înfăptuită, domnia răului să se sfîrșească, împărăția dreptății să fie statornicită.

RÎNDUIȚI

SPRE MÎNTUIRE

Urmare de la pag. 5-a

5,27. Reușita e sigură. „Lucrul acesta... se va face... prin Duhul Meu, zice Domnul“.

„Destoinicia noastră vine de la Domnul... care ne-a făcut în stare să fim slujitori ai unui legămînt nou“ (2 Cor. 3,5.6) și lucrul acesta îl vor recunoaște cei care au umblat dumnezeiește pe pămînt.

„Să faceți așa ca să nu fiți primîți în zadar harul lui Dumnezeu... acum este vremea potrivită, acum este ziua mîntuirii“. 2 Cor. 6,1.2.

„Potrivnicul nostru, diavolul, dă tircoale... caută pe cine să înghită. Impotriviți-vă lui tari în credință... Dumnezeu vă va da putere și vă va face neclintîți“. 1 Petru 5,8-10.

Experiența aceasta o prezintă Petru verificată în contemporanii săi: „Sintem păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință pentru mîntuirea gata să fie descoperită...“ (1 Petru 1,5), dar tot el avertiza: „...păziți-vă ca nu cumva să vă pierdeți tăria“. 2 Petru 3,17.

O scriere inspirată zice: „Dumnezeu conduce pe copiii Săi pe un drum pe care ei nu-l

cunosc; dar El nu uită pe aceia care își pun încrederea în El. Tocmai cercările care pun cel mai mult la probă credința noastră și care fac să pară ca și cînd Dumnezeu ne-ar fi uitat, trebuie să ne apropiem mai mult de Hristos, pentru ca să depunem la picioarele Lui toate poverile noastre spre a gusta pacea pe care dorește El să ne-o dea în schimb. În toate timpurile Dumnezeu a încercat pe poporul Său în cuptorul de foc al durerilor sufletești. În dogoarea cuptorului de topit se desparte zgura de aurul curat al caracterului creștin. El le arată propria lor slăbiciune și îi învață să se sprijinească pe El, pentru că El este singurul lor ajutor și singura lor siguranță“.

Alegerea de acum rodește în veșnicie. Ea va certifica de care parte ne aflăm.

„Domnul este partea mea de moștenire zice sufletul meu; de aceea nădăjduiesc în El“. Plîng. 3,24.

VIAȚĂ NEPRIHĂNITĂ

V. FLORESCU

* * *

In Noul Testament, cuvântul „sfințenie” este totdeauna folosit într-un sens moral ca echivalent cu o stare de curăție a inimii și a vieții; și trebuie reținut că acesta ar fi primul și convenitul sens al cuvântului „sfințire”, folosit în legătură cu persoanele din Scripturi.

Deci, o viață sfințită este viața care păstrează schimbarea săvârșită prin nașterea din nou și îndreptățire, astfel încât cineva trăiește o viață de credință și ascultare așa cum este poruncită în Sfintele Scripturi. Această înseamnă mai mult decât simpla primire a rânduiei botezului, împărtășirea cu simbolurile, și aparținerea de biserică. Ea este o zilnică experiență care le cuprinde pe toate acestea, însă merge și mai departe, și în așa fel modifică viața zilnică încât cel care este sfințit umblă cu Dumnezeu așa cum în vechime umbla Enoh.

Creștinul sfințit a gustat din cuvântul vieții și a fost spălat de toată necurăția sa; acum el se consacră sarcinei supreme de a trăi o viață spirituală. Pas cu pas pe cărare în sus pășește el, veghetor cu rugăciune, credincios în fiecare amănunt, și rîvnitor și dispus să împlinească fiecare datorie ce i se înfățișează. Cu credință în puterea lui Dumnezeu, el așteaptă cu încredere în El zilnic putere și har ca viața să poată proslăvi pe Tatăl său ceresc.

Ținta fiecărui creștin adevărat ar trebui să fie ajungerea desăvârșirii. Lucrul acesta i s-ar putea părea cu neputință și cineva ar putea spune că Dumnezeu nu poate spera de la noi desăvârșirea. Însă însuși învățătorul dădu porunca: „Voi fiți desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit”. Mat. 5,48. Cei care susțin că desăvârșirea este cu neputință, uită lucrarea harului în inimă pe care o experimentară cînd fură convertiți, și că, continuînd această experiență, ei se luptă să umble în innoirea de viață, și să fie fără vină înaintea lui Dumnezeu. În privința desăvârșirii creștine, scriitorul cărții către Ebrei spune: „De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelii pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu”. Ebr. 6,1. Acest text biblic nu ar trebui trecut cu ușurință.

Nici un creștin nu-și poate păstra prima sa experiență fără să caute să sporească în fiecare virtute și să ajungă asemenea Modelului nostru desăvârșit. Sintem îndrumați: Prin credință în Singele Său, cu toții pot fi făcuți desăvârșiți în Hristos Isus. Mulțumiri fie aduse

lui Dumnezeu că noi nu aveam de a face cu imposibilități. Noi putem atinge sfințenia. Ne putem împărtăși de favoarea lui Dumnezeu. Domnul arată celui pocăit și credincios că Hristos primește predarea sufletului spre a fi modelat și alcătuit după propria Sa asemănare. Viața sfințită înseamnă însușirea tuturor posibilităților credinței și a făgăduințelor lui Dumnezeu ce ne sînt de folos. Fără de aceasta este cu neputință să gustăm plinătatea prezenței sălășluitoare în noi a Spiritului Sfint. Nimeni nu poate nădăjdui să aibă o dreaptă percepere a ce înseamnă o viață evlavioasă cîtă vreme trăiește într-un păcat cunoscut. Păcatul tocește toate sensibilitățile spirituale cele mai fine. Cînd sub vreo formă este îngădui în inimă, el face nedeslușit glasul Spiritului Sfint pînă ce o paralizie se furiează asupra sufletului, și credinciosul pierde dorința continuă de a fi asemenea lui Hristos. Ar putea fi din cînd în cînd încercări de a o curma cu practicile rele, sau să o rupem cu tovărășiile rele, spre a atinge un superior nivel spiritual; însă atîta vreme cît inima este stăpînită de o dorință a firii, sînt din ce în ce mai dese răstimpurile de îngăduință, cu o tot mai slabă dorință de a fi în întregime liberat de păcat.

Cea mai puternică dovadă a credinței într-un Mintuitor răstignit și înviat, pe care o poate da oricând un creștin, este felul său de viață. Cineva care avea o cuvenită concepție despre ce înseamnă a fi un creștin sfințit afirma: „Nu spune că în venele tale ai sînge regeșc, și ești născut din Dumnezeu, dacă nu-ți poți dovedi genealogia prin îndrăzneala de a fi sfințit“. O credință moartă nu poate produce fapte bune, în vreme ce o credință mintuitoare este dovedită în viața trăită de Hristos înaintea oamenilor. Avem privilegiul de a trăi în așa fel, încît oricine să vadă faptele noastre bune, și să recunoască trinitatea și curăția vieții noastre. Lăudăroșia nu este o dovadă de sfințire, și nici cuvintele de laudă de sine sau de auto-recomandare; mai de grabă viața sfințită este dovedită prin faptele tăcute, pline de răbdare și iubire, din cămin, în purtarea cuiva cu oamenii, în mila față de cei săraci, și în idealurile despre dreptate. Toate acestea arată că creștinul a fost cu Hristos și a învățat de la El.

Cine a ajuns un nivel înalt de credință și ascultare nu va fi mulțumit cu înfăptuirile sale spirituale. Continuu Hristos va fi proslăvit pentru Harul Său cel mare, și Duhului Sfint i se va da slavă pentru ceea ce a făcut spre a scoate sufletul pocăit din sclavia păcatului.

Lupta cu ispita și dobîndirea biruinței asupra lui, are ca urmare creșterea în har. Hrănirea sufletului cu Cuvîntul lui Dumnezeu și meditarea asupra bunătății Sale sporește credința.

Cel sfințit trebuie continuu să-și amintească faptul că mîntuirea lui din nelegiuirile trecute a costat viața Fiului lui Dumnezeu. Fiecare repetată neascultare trebuie să fie înălțurată pe aceeași cale de curățire. Cel pocăit a fost curățat de păcat încît să poată umbla în înnoire de viață. Cînd este îndreptățit, și este curățat de păcat, trebuie să fie „un vas de cinste, sfințit, folositor stăpînului său, destoinic pentru orice lucrare bună“ 2 Tim. 2,21. El este „zidit în Hristos Isus pentru faptele bune“. Efes. 2,10. De aceea el ascultă de legea lui Dumnezeu cu bucurie și veselie de inimă. Firea sa a fost în așa fel schimbată încît voința, iubirea și sinceritatea sa sînt cu toatele de partea lui Dumnezeu în orice privință. Hristos este intronat în inima sa, și acum este o faptură spirituală. Nu mai este cu totul absorbit de strîngerea de bani ori goana după poziții sau plăceri. Iubirea din inima sa, înăscută cînd a făcut experiența nașterii din nou, îl obligă să slujească pe Domnul. „Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi“. 2 Cor. 5,17.

Hristos restatornicește chipul lui Dumnezeu în om, atunci cînd,

prin Spiritul Sfint, El curăță inima spre a o avea drept locaș al Său. Nașterea din nou și îndreptățirea face demn sufletul a fi templu pentru Spiritul Sfint, și El vine și-și face locuința în cel îndreptățit. În chipul acesta, creștinul sfințit are continuu cu el prezența Spiritului Sfint.

Credinciosul consacrat nu are decît o singură năzuință ce-l stăpînește: să fie mai mult și tot mai mult asemenea Invățătorului său; căci el recunoaște măsura Bibliei: „Cine zice că rămîne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus“. 1 Ioan 2,6. Aceasta este regula creștinului, idealul său, ținta spre care stăruie mereu. Fie că mîncîncă, fie că bea sau orice ar face el se luptă să facă totul spre slava lui Dumnezeu. A descoperi în viața sa zilnică caracterul lui Hristos, alcătuieste mîncarea și băutura sa. El cercetează Cuvîntul lui Dumnezeu și este credincios în indeletnicirile sale spirituale spre a putea atinge plinătatea staturii lui Hristos Isus.

RUGĂ

O Doamne,
Fă-mă te rog
Un instrument al păcii Tale!
Unde este ură,
Să semăn... iubire;
Unde este vinovăție,
Iertare;
Ajută-mă, o Doamne,
Ca unde tronează discordia,
S-aduc unitate;

Unde este desperare,
Speranță;
Iar unde întunericul
Și-nține de lințoiul său...
S-aduc lumină!
Iar tristețea,
S-o transform în bucurie.

O, divinul meu Mintuitor,
Dă-mi puterea
De a nu aștepta să fiu consolată
Ci s-aduc consolare;
Să nu caut a fi înțeles
Ci de a fi gata
A înțelege pe alții.
Dă-mi înțelepciunea
De a nu aștepta să fiu iubit,
Ci să dăruiesc... iubire!
Căci este numai drept
Ca noi să primim,
Atunci cînd... dăm,
Și să fim iertați,
Numai în măsura
În care... iertăm!

Căci numai astfel
Murind în firea noastră,
Vom putea fi renăscuți

Spre veșnicie!

Prelucrare

D. Popa — Ticu

„Așa este cu adevăratul om neprihănit. El nu-și dă seama de bunătatea și pioșia sa. Principiul religios a devenit izvorul vieții și purtării sale, și este tot pe atît de firesc pentru el să aducă roadele Spiritului precum este pentru smochin să aducă smochine, sau pentru trandafir să aducă trandafiri. Firea sa este într-atît de pătrunsă de iubirea pentru Dumnezeu și semenii săi încît săvîrșește lucrurile lui Dumnezeu cu inimă voioasă“.

Sufletul consacrat simte totdeauna că este departe de ceea ce ar trebui să fie, și continuu flămînzește mai mult și tot mai mult după Hristos. Această umălință face în stare pe creștin să primească fegăduințele lui Dumnezeu, pentru sine.

În ce privește împodobirea lăuntrică, smerenia este socotită de Dumnezeu de un mare preț. Apostolul vorbește despre ea ca fiind mai presus și mai de preț decît aurul, mărgăritarele și veșmintele costisitoare. În vreme ce împodobirea exterioară înfrumusețează numai trupul muritor, podoaba smereniei împodobeste sufletul, și pune în legătură pe cel mărginit cu nemărginitul Dumnezeu. Aceasta este împodobirea aleasă de Dumnezeu. Cel care a împodobit cerul cu astrii de lumină, prin același Spirit a făgăduit că „El va împodobi pe cel smerit cu mintuire“. Ingerii cerului vor însemna ca cei mai bine împodobiți, pe cei care se îmbracă în Domnul Isus Hristos și pășesc cu El în smerenie și umilință de suflet“.

Cu toată sinceritatea, cineva ar putea pune întrebarea: „În ce măsură urmează să fim sfințiți? Există trepte ale sfințeniei, astfel încît cineva are de urcat de pe o treaptă pe alta?“ Ni se dă îndemnul „să creștem în har, și în cunoștința Domnului și Mintuitorului Isus Hristos“. Dacă această creștere înseamnă trepte, atunci se poate că sfințirea are trepte; însă creșterea nu are trepte în accepțiunea obișnuită a înțelesului cuvîntului. Un copac crește, și acest lucru se face continuu. Într-un an s-ar putea să crească mai repede decît în altul, însă totdeauna se înalță, oricît de încetă i-ar fi creșterea. La fel și un copil crește. S-ar putea cu încetul, însă el crește. Creșterea este legea vieții. La fel este cu viața celui sfințit. S-ar putea să primească o deosebită unger de sus, o inspirație, o influență înălțătoare, care-i sporește nespus dorințele lui spirituale, lucru ce are ca urmare o corespunzătoare creștere spirituală într-un timp scurt în raport cu ce a cunoscut el mai înainte. Din acest nou botez al Duhului Sfint, în zilele ce urmează, el trebuie să fie exultant și într-o cît mai deplină consacrare, „ținîndu-se strîns de Capul, din care tot trupul hrănit și bine încheoat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu“. Col.2,19.

Creștinul sfințit trebuie să crească pentru a atinge plinătatea lui Dumnezeu în Hristos Isus. „Căci în el locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeuirii. Voi aveți totul deplin în El”. Col.2,9. Cine poate nădăjdi că a atins, chiar numai pentru o clipă, tot ceea ce dorește Dumnezeu a fi el? Așa cum Dumnezeu este înfinit mai presus de noi în fiecare har și desăvârșire, noi putem să fim sfințiți fără a fi atins încă plinătatea în Hristos. Azi am putea vedea că ceea ce am făcut ieri n-ar mai trebui să fie repetat; căci Duhul ne arată că faptele de ieri nu erau în armonie cu descoperita voință a lui Dumnezeu. Avem o lumină nouă. Ea s-ar putea să ne fi venit din Cuvîntul lui Dumnezeu, din vreo predică pe care am ascultat-o, din vreo rugăciune pe care am înălțat-o sau direct de la Duhul Sfînt care ne vorbește prin rugăciunile și cugetările noastre. În calitate de creștini care doreș să asculte pe Domnul, totdeauna sintem conștienți că nu am ajuns, și că trebuie să căutăm pe Domnul pentru a fi curățiți și iertați pentru cele din trecut și spre a primi putere pentru acum. În felul acesta este cărarea creștinului, „a cărei strălucire merge mereu crescînd pînă la miezul zilei”. Prov. 4,18. Adică, vine lumină nouă; datoritiile ce mai înainte au fost neatîse acum sînt împlinite cu voioșie ca pentru Domnul; și viața consacrată împlinirii voiei lui Dumnezeu ajunge tot mai asemenea lui Hristos.

„Desăvîrșirea creștină este cea iubire față de Dumnezeu și aproapele nostru ce implică liberarea de orice păcat... Desăvîrșirea creștină... nu este decît un alt cuvînt pentru sfințenie. Ele sînt denumirile aceluiași lucru. Astfel, oricine este sfințit în înțelesul Scripturii este desăvîrșit... Creștinul e atît de desăvîrșit... încît să nu săvîrșească păcatul. Aceasta este privilegiul marelui ori-cărui creștin; da, chiar dacă el n-ar fi decît un prunc în Hristos. Însă numai despre cei care sînt tari în Domnul, și „l-au biruit pe cel rău” sau mai degrabă cei „care L-au cunoscut pe Cel ce este din început” se poate afirma că sînt într-un asemenea sens desăvîrșiți, și, în al doilea rînd, a fi liberi de gînduri rele sau de firi rele”.

„Acesta este nivelul înalt spre care se îndreaptă viața creștină. Dumnezeu dorește ca ea să stea la acest nivel, și să se îngrijească de aceasta. Totuși, cînd oamenii au de a face cu viața practică și întîmpină cruntele ispite, aproape totdeauna, mai curînd sau mai tîrziu cad sub acest nivel. Ei nu rămîn consacrați măsurii acestei lumini. Lumina sporește continuu. Zi de zi li se fac noi descoperiri. Experiența dă învățăminte, observația dă învățăminte, Biblia dă învățăminte, amvonul dă învățăminte, adunările de rugăciune dau învățăminte, nenorocirile dau învățăminte. Tot mai mult ajung ei să cunoască des-

pre cerințele lui Dumnezeu și ce cuprinde slujirea lui Dumnezeu. Însă în vreme ce le crește cunoștința, se întîmplă că punerea în practică din partea lor nu ține pas cu ea. Viața le-a coborît sub lumina ce o au”.

„Tu trebuie să fii bun mai înainte de a putea face pe alții buni. Tu nu poți exercita o influență care să transforme pe alții pînă ce propria ta inimă n-a fost umilă, innobilată, și imblinzită prin harul lui Hristos. Cînd s-a săvîrșit în tine această schimbare, va fi tot atît de firesc pentru tine să trăiești în a ferici pe alții după cum este pentru trandafir să dea flori parfumate, sau vița ciorchinii ei purpurii”.

Creștinii îndreptățiți pot nădăjdi a duce o viață consacrată zi de zi, în măsura cunoștinței lor. Tu poți face aceasta, și va fi spre mîntuirea ta veșnică și spre slava Domnului ca să faci această experiență. Viața veșnică merită cea mai bună strădanie a ta. Nu există sacrificiu, obnegație, fapt de credință prea mare a o săvîrși spre a putea primi viața veșnică.

Păcatul este vrăjmașul nostru, și Hristos veni să-i sfarme puterea și să nimicească influența lui Satana asupra celor ai lui Dumnezeu. Spui că creșterea la spirituală este înceată? Nu fii descurajat. Roagă-te mai des, cercetează mai cu rivnă Cuvîntul. Cugetă asupra făgăduințelor lui Dumnezeu, și aplică-le propriei tale experiențe: „Uitînd ce este în urma mea, și aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus”. Filip.3,13,14. Consecrarea constă în dorința de a fi în gînd cu Domnul și a-l împlini descoperita voință.

„Hristos niciodată nu părăsește sufletul pentru care a murit. Sufletul s-ar putea să-L părăsească, și să fie copleșit de ispită; însă nicînd Isus nu se poate îndepărta de la cel pentru care El a plătit prețul de răscumpărare al propriei Sale vieți. Dacă privirea noastră spirituală ar putea fi reînsuflețită, am vedea suflete doborîte sub apăsare și împovărate cu griji. striviți ca o căruță sub snopi și gata să moară de descurajare. Am vedea ingeri sburînd tute ca să ajute pe cei ispițiți, care stau ca pe marginea prăpăstiei. Ingerii din cer împing înapoi oștirile răului care impresară sufletele, și le călăuzeste a-și așeza picioarele pe temelie cea sigură”.

Dumnezeu a intenționat ca fiecare dintre cei ai Săi să ducă o viață sfințită. El are pentru fiecare un plan ce nu poate fi adus la îndeplinire de nimeni altul. El te poate folosi să împlinești aceea ce El a rînduit pentru tine, dacă-ți consacră viața Lui.

„În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rînduiți mai dinainte, după hotărîrea Aceluia, care face toate după sfatul voiei Sale, ca să slujim de laudă slavei Sale, noi

care mai dinainte am nădăjduit în Hristos”. Efes. 1,11,12.

Astfel se poate vedea cum Dumnezeu ne-a avut în mintea și inima Sa mai înainte de întemeierea lumii, pentru ca noi să fim sfinți și nepătați. Aceasta este voința lui Dumnezeu cu privire la fiecare dintre noi în Hristos Isus. Totdeauna amîntește-ți că „în tăcere El face planuri pentru tine, în iubire, căci se interesează de tine”. Faptul că Dumnezeu ne-a ales a fi copii Săi în Hristos Isus, ar trebui să ne umple de nădejde.

Dragostea față de ce este bine, curat și sfinț ar trebui să alcătuiască continuu năzuința și ținta noastră. „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însușească”. Filip. 4,8.

Noi nu putem ingrădi păcatul, sau să fim neutri în ce privește alegerea adevărului, și să rămînem și sfinți.

Sînt o mulțime de lucruri pe care cel consacrat nu le va săvîrși, lucruri pe care numai creștinii cu numele le pot face cu o conștiință liniștită, sau cel puțin cu puțină împotrivire din partea conștiinței. Creștinul sfințit nu se va duce în locuri de distracție și petrecere in-doielnice. Conștiința sa trează nu-i va îngădui să-și petreacă timpul într-un fel care l-ar putea duce la ispită.

Sufletul consacrat niciodată nu se alătură vreunei dezbinări sau grupări separatiste din sinul trupului lui Hristos, biserica. Nesocotind pe Hristos drept modelul lor, unii credincioși poate să cadă la învoială pentru vreo poziție sau un ceva preferat, și să se simtă bine cînd se văd puși în frunte.

Creștinul sfințit nu va îngădui simțăminte de gelozie față de cei care au fost aleși să conducă biserica. El nu va linguși pe cei în posturi de răspundere, nu-și va căuta favoruri, ci se va ruga pentru ei, și va sprijini tot ce este drept. El va umbla umil cu Dumnezeu, mulțumit să îplinească descoperita Sa voință. Slava lui Dumnezeu cît și privilegiul ce-l are de a fi credinciosul Său ales, adoptat și sfințit, alcătuieste bucuria sa, și-i aduce o deplină mulțumire.

Lucrarea aceasta a sfințirii nu este doar din lăuntrul și din propria noastră voință; ci este de la Domnul, care lucrează în noi atît a voi cît și a împlini buna Sa plăcere. Fiecare creștin ar trebui să ducă o viață sfințită căutînd să atingă dănuitoarea sălășluire în el a Duhului Sfînt în Hristos Isus.

VIETUIRE CREȘTINĂ

Studiind cu rugăciune și meditând profund asupra capitoului 12 din Romani, găsim în el un frumos program de viață creștină, roditoare, biruitoare, o adevărată servire duhovnicească.

În legătură cu această slujire, atenția ne este reținută de îndemnul: „Fiți plini de rivnă cu duhul“.

Este necesar să facem o analiză a cuprinsului noțiunii acestui cuvânt, căci nu orice fel de rivnă este plăcută și bine primită înaintea lui Dumnezeu.

Rivna în sensul cel bun, pozitiv, al cuvântului, cuprinde năzuința stăruitoare de a cunoaște, de a avea, de a face ceva bun. Este sinonimă cu zelul sfânt sau cu sîrguința fără preget; în vreme ce rivna nesfințită, negativă, e sinonimă cu dorința pătimașă, distrugătoare.

Exemplul desăvîrșit de rivnă pozitivă, duhovnicească, este Domnul Isus Hristos, în toată activitatea Sa.

Descoperind caracterul lui Dumnezeu, care a dăruit și e gata să dăruiască totul pentru binele făpturilor Sale, Domnul Hristos ne-a iubit pînă la capăt, dăruindu-Și viața prețioasă, pentru salvarea noastră.

Ca Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al Omului, Domnul Isus Hristos are o rivnă deplină pentru descoperirea caracterului lui Dumnezeu, pentru proslăvirea Numelui Său. Iar ca

D. GHIRCOIAS

Mintuitor al nostru, cu o rivnă demnă de un adevărat Fiu al lui Dumnezeu, execută lucrarea măreață de mintuire, pentru a înfățișa Biserica înaintea lui Dumnezeu: sfîntă, fără prihană, fără pată, desăvîrșită.

Despre această rivnă a Mintuitorului, în Psalmul 69,9 s-a prezis: „Rivna Casei Tale Mă mîncă“, iar în Isaia 42,4, Duhul lui Dumnezeu ne descoperă că: „El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, pînă va așeza dreptatea pe pămînt și ostroavele vor nădăjdui în legea Lui“.

Rivna nesfințită sau zelul fals, își are izvorul în Lucifer, care năzuia după o poziție, o slavă, la care nu avea dreptul. Cel ce are această rivnă nesfințită, în năzuința, în activitatea sa, dă aparența că ar urmări slava lui Dumnezeu, în realitate rivna sa este egoistă, urmărind slava sa proprie.

Cu un zel, cu o rivnă demnă de o cauză mai bună, Satana neobosit aleargă ca un leu, înfățișînd fărădelegea ca mai de dorit decît dreptatea și caută să înghită, să distrugă pe cei care nu primesc amăgirile sale.

El și-a pierdut poziția de purtător de lumină; postul cel mai înalt ce-l avea în slujba lui Dumnezeu și ca răsplată a rivnei sale nesfinte, va avea o pierzare veșnică.

Există două influențe: una venită de la Duhul Sfînt, o

rivnă sfîntă pentru bine, pentru dreptate, pentru adevăr, pentru frumos, pentru slava lui Dumnezeu, iar altă rivnă de la Satana, egoistă, pentru rău, pentru nedreptate, pentru neadevăr, pentru slava proprie, o rivnă egoistă, pătimașă, distrugătoare.

Prima femeie, Eva, ca și Lucifer, a dorit ceva ce nu trebuia să aibă și apoi ea a dobîndit o rivnă nesfîntă făcînd și pe Adam să păcătuiască.

Rivna aceasta nesfințită a dat naștere potopului de dureri, de suferințe, a adus moartea.

Primul fiu al omului, Cain, a urmărit cu nesăț dorința de întîietate și apoi în rivna lui nesfințită de a nu avea adversar, în felul său fals de închinare, a ucis pe fratele său Abel.

Abraam, părintele credincioșilor, n-a rîvnit la boagăție sau slavă deșartă și în rivna lui pentru Domnul, s-a ridicat pînă la cea mai mare înălțime în ascultare. La cel mai înalt grad de sacrificiu, fiind gata a jertfi pe unicul său fiu Isaac, la porunca Domnului. Pentru rivna aceasta, Domnul l-a răsplătit cu înțelegerea jertfei Sale pe crucea de pe Golgota și i-a dat titlul de „părinte al credincioșilor“.

Am putea în continuare să dăm multe exemple din Cuvîntul Domnului de rivnă bună, pozitivă și negativă. E bine să amintim exemplul luminos al tînărului Iosif, care în cuvintele rediate în Geneza 39,9 u.p.: „Cum aș putea să fac un rău atît de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?“ exprimă rivna sa pentru proslăvirea lui Dumnezeu, lucru pentru care, a fost răsplătit de Dumnezeu cu poziția de a fi domn în țara Egiptului, al doilea după Faraon.

Cîntărețul plăcut al lui Izrael, regele profet David, în rivna sa pentru Domnul, a strîns tot ce era necesar pentru templul Domnului, El nu voia să aducă un dar Domnului fără să-l coste ceva.

Continuare la pag. 16-a

Testamentul Dragostei

H. ARTINIAN

* * *

Înainte de moartea Sa, în camera de sus, după ce a spălat picioarele ucenicilor Săi și instituit serviciul plin de taină al Sfintei Cine, El făcu următoarea declarație: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu așa să vă iubiți și voi. Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“. Ioan 13, 34. 35.

Dar Mintuitorul știa că inima fi-rească nu poate iubi. În inima fi-rească și-a făcut loc ura, invidia și gelozia. De aceea le-a făgăduit Duhul Sfînt, care în primul rînd e Duhul dragostei, căci primul rod al Duhului Sfînt este dragostea. Gal. 5, 22. Este adevărat că Duhul Sfînt are mai multe feluri de roade, toate de origină cerească și dumnezeiască, însă primul dintre aceste multe roade este dragostea.

Cînd în Ziua Cincizecimii s-a revărsat Duhul Sfînt peste prima biserică creștină, atît apostolii cît și credincioșii s-au umplut de puterea dragostei. De atunci și pînă astăzi știm că acolo unde este Duhul Sfînt, este dragostea. Nu se poate ca o biserică sau un credincios să pretindă că este sub stăpînirea Duhului Sfînt, și să fie lipsit de dragoste, după cum nu se poate să fie dragoste, fără Duhul Sfînt.

Din Cartea Fantele Apostolilor și epistolele lor, aflăm cu multă bucurie, starea primei Biserici. În ceea ce privește pe apostoli, în legătură cu Testamentul Dragostei, ei spuneau cu fețele răsînd de bucurie și fericire: „Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfînt care ne-a fost dat“. Rom. 5, 5 u.p. Și această dragoste, la rîndul lor, ei o revărsau asupra Bisericii și asupra credincioșilor din acele zile de neuitat.

Să ascultăm ce spune Pavel, membrilor bisericii din Tesalonic, întemeiată de el și de ceilalți conlucrători: „Astfel, în dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar și viețile noastre, atît de scumpi ne ajunseserăm!“ 1 Tes. 2, 8. Iar Comunității din Filipi, scria: „Căci martor îmi este Dumnezeu că vă iubesc pe toți, cu o dragoste nespusă în Hristos“. Filip. 1, 8.

În ceea ce privește dragostea dintre frați, aceiași slujitori ai Cuvîntului lui Dumnezeu, asistau și ve-

deau cu multă bucurie reciprocitatea dragostei frățești și creștinești. Cît de mingiați s-au simțit tesalonicenii, cînd au citit cuvintele adresate lor de apostolul iubit, Pavel: „Cît despre dragostea frățească n-aveți nevoie să vă scriem, căci voi singuri ați fost învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții, și iubiți în adevăr pe toți frații care sînt în toată Macedonia. Dar vă îndemn fraților, să sporiiți tot mai mult în ea“. 1 Tes. 4, 9. 10.

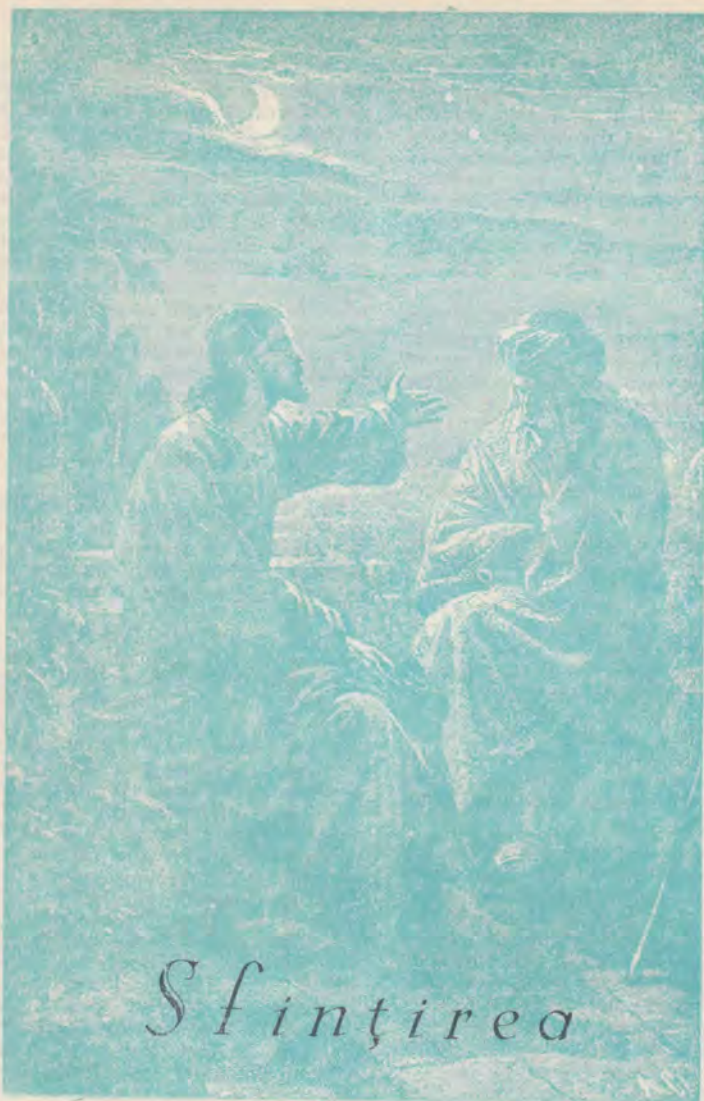
Cu o ocazie, au venit la bătrînul apostol Ioan cîțiva frați, din biserica din care făcea parte și Gaiu. Ioan, considera pe Gaiu ca pe un copil al său. Cum era și de așteptat, apostolul i-a întrebat și despre Gaiu. Răspunsul lor cu privire la cel întrebat, și la felul cum trăiește acesta credința, a umplut de bucurie inima bătrînului apostol. Această bucurie el a exteriorizat-o printr-o epistolă pe care a scris-o imediat și a trimis-o lui Gaiu. În ea, el arată motivul scrisorii sale: „A fost o mare bucurie pentru mine, cînd au venit frații și au mărturisit că ești credincios adevăratului și că umblî în adevăr. Ei au mărturisit despre dragostea ta înaintea Bisericii“. 3. Ioan 3, 5.

Cînd s-a întors Epafras din călătoria pe care o făcuse la Colose, a dat un raport amănunțit despre starea membrilor din biserica de acolo. Ce izbise în mod deosebit pe Epafras, în timpul cît a stat în mijlocul lor, era tocmai dragostea cu care îi umpluse Duhul lui Dumnezeu. În scrisoarea pe care le-a trimis-o apostolul Pavel, spune următoarele în legătură cu raportul adus de conlucrătorul său: „El... ne-a vorbit despre dragostea voastră în Duhul. De aceea și noi, din ziua de cînd am auzit despre aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi, și să cerem să vă umpleți de cunoștința voiei Lui, în orice fel de înțelepciune și priecere duhovnicescă“. Col. 1, 8,9.

Această dragoste din prima Biserică creștină se vedea din faptele lor de slujire și jertfire iubitoare și dezinteresată.

Primul exemplu, este acela al Tabitei, din Comunitatea Iope. Ucenică devotată și harnică, plină de dragoste și de zel, nu înceta, zi și noapte, să ajute pe cei în nevoie. Cît de scumpe trebuie să fi fost pentru ea, cuvintele apostolului cu care îndemna pe credincioși: „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu a-

Continuare la pag. 16-a

Sfințirea

Sfințirea este lucrarea nu a unei zile sau a unui an, ci a unei vieți. Lupta pentru biruirea eului, pentru sfințenie și cer, este lupta cit-viața. Fără continuu efort și neîntreruptă stăruință nu poate fi nici o înaintare în viața divină, nici o dobândire a cununei biruinței“.

Doctrina sfințirii aparține crezului oricărui adevărat convertit, oricărui creștin bine îndrumat. Pentru a motiva neîncrederea în această doctrină, mulți prezintă faptul că viața unora dintre cei care au pretins sfințirea a fost o ocară pentru numele lui Hristos. Este acesta un motiv temeinic? Nu constituie cituși de puțin vreo scuză de păgubire a vreunei învățături biblice faptul că cineva care pretinde a o crede, dă greș în a trăi potrivit ei. Punctul de luat în considerație este: Biblia, învață sfințirea? Dacă este așa, atunci fiecare creștin are datoria să caute a o înțelege în lumina inspirației.

Cercetînd înțelesul cuvîntului „sfințire, avem de a face cu două lucruri: păcat și sfințire. Pentru creștin cuvintele acestea au un înțeles precis. Păcatul este călcarea

legii lui Dumnezeu; sfințirea este asemănarea cu Dumnezeu. Păcatul nu constă doar din simpla încălcare a literei Legii; ci el este încălcarea spiritului Legii așa cum a fost tilcuiță de Hristos.

„Sfințirea este lucrarea harului lui Dumnezeu prin care sufletul credinciosului este mai mult și tot mai mult refăcut după chipul lui Dumnezeu și făcut propriu pentru moștenirea sfinților în lumină. Inseparabil legată de îndreptățire, totuși ea este cu totul deosebită de ea. Îndreptățirea este schimbarea unei stări și este săvîrșită deodată; sfințirea este o schimbare lăuntrică a inimii și a vieții, săvîrșită treptat-treptat... Una îndepărtează vina păcatului, cealaltă înlătură mînjitura și puterea lui“.

„Sfințirea înfățișată în Sfintele Scripturi are de a face cu întreaga făptură — spirit, suflet și corp. Aci este cuprinsă ideea deplinei consacării. Pavel se roagă ca

biserica din Tesalonic să se bucure de această mare binecuvîntare. 'Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin, și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos' 1 Tes. 5,23“.

Sfințirea nu este doar un act al lui Dumnezeu săvîrșit prin lucrarea Spiritului Sfînt, ci mai mult încă, săvîrșită față de cineva, ea înseamnă o totală predare lui Dumnezeu, de aci înainte în mod conștiincios el fiind ascultător de Dumnezeu. Biblia învață că atunci cînd cineva a fost îndreptățit, el este primit de Cer, adoptat drept copil al lui Dumnezeu, ajuns membru al familiei cerești. Viața de continuă îndreptățire este o viață a sfințirii; căci cele două noțiuni, deși nesinonime în teologie, totuși sînt strîns asociate în Scripturi. Îndreptățirea este începutul sfințirii, și continuarea în starea de îndreptățire duce la o viață sfințită. Cu alte cuvinte, sfințirea este o continuă rămînere în starea de îndreptățire. Cel sfințit nu se poate întoarce la păcătuire și totuși să-și mai păstreze îndreptățirea, și fără îndreptățire el nu poate fi sfințit.

Sfințirea este trăirea în prezența lui Dumnezeu. Ea nu este pocăință, iertare sau naștere din nou. Ea nu are nimic de a face cu actul convertirii și al îndreptățirii, nici nu se ocupă cu trecutul ori cu viitorul, ci totdeauna cu viața prezentă. Ea este păstrarea hainei mintuirii, mantia neprihănirii lui Hristos dată credinciosului atunci cînd este îndreptățit.

„Puterea sfințitoare a 'mintuirii care este în Hristos', practic este dezvăluită prin caracterul și purtarea adevăraților credincioși. Chiar în viața aceasta ei sînt martori ai realității ei, potrivit măsurii creșterii lor în har. Însă mult mai vădit se va adevăra aceasta în viața viitoare, cînd toate aceste slăbiciuni, scăderi și doborîtoare păcate ce se țin de ei vor fi îndepărtate, și binecuvîntatul lor Domn va face să fie 'înfățișati fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale'. Iuda 24“.

Un creștin care crește în har, care aduce roadele Duhului, și care trăiește potrivit întregii lumini pe care a primit-o, este sfințit. Cu toate că este făcut neprihănit prin îndreptățire, totuși el trebuie mai departe a trăi pe pămînt, să muncească, să cumpere și să vîndă, să crească o familie și să se prîndă în toate activitățile de cînst; în tot timpul el trebuie să fie asemenea Mintuitorului în caracter. Cînd sîntem născuți din nou, începem o nouă viață în Hristos, deși sîntem mai departe în trup. Scopul nostru principal este de a proslăvi pe Domnul în viața noastră și a-L asculta în gînd și faptă. Noi trebuie să devenim mai mult și tot mai mult asemenea Lui pînă ce am atins măsura plinătății Lui.

C. ALEXE

* * *

Creștinul sfințit nu se îngîmfă datorită neprihănirii sale, căci ce a primit el nu este datorită vreunui merit al său, ci ca un dar de bună-voie, o lucrare a harului și a iubirii săvîrșită de Domnul. Cine s-ar gîndi să se mîndrească cu ceva ce-l are ca dar, din moment ce toți adevărații creștini au același dar din partea aceluiasi Dăruitor? Sfințirea nu mîndă la îngîmfare sau la pretinderea sfințeniei. Asemenea îngîmfări sau sumeții au dus doctrina sfințirii la a fi luată în rîs. Adevărată sfințire duce la o profundă umilință și la practici spirituale, pentru ca sufletul să poată fi înțarît față de asaturile lui Satana.

Pavel avea o corectă concepție cu privire la ce înseamnă a fi un urmaș al credinței. Citește această mărturie: „Unde este dar pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu; ci prin legea credinței!“ Iarși, apostolul vorbește despre propria sa experiență în felul următor: „Nu că am și cîștigat premiul, sau că am și ajuns desăvîrșit; dar alerg încinte căuțind să-l apuc, întrucît și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru; uitînd ce este în urma mea, și aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării ceresti a lui Dumnezeu, în Hristos Isus“. Filip. 3, 12-14

Aci este exprimat simțămîntul lăuntric al celui care se găsește în stare de sfințire. El niciodată nu este ajuns! Dincolo de ceea ce el este, există culmi ale credinței și idealuri ale desăvîrșirii pe care creștinul le are de atins: totuși, el nu renunță, și nu-și pierde perspectiva sau credința, deși s-ar putea să aibă o mulțime de greșeli și să cadă în „măștinile deznădejdi“. Hristos este continuu înaintea ochilor lui, și el se smulge din mocirla îndoielii și slăbiciunii spre o credință deplină și o matură nădejde.

Mulți au fost atît de rău influențați față de doctrina sfințirii încît nu vor să admită că un creștin ar putea fi sfințit. Ei au văzut pe aștia care își pretind o deplină sfințire în vreme ce trăiesc o viață de rînd, încît au făcut fatala greșală de a lua poziție împotriva învățăturii Cuvîntului lui Dumnezeu, care prezintă lămurit sfințirea drept o stare a dezvoltării creștine. Sfințirea este înfățișată tot atît de precis ca și îndreptățirea prin credință sau iertarea păcatului. Cei care aduc obiecțiuni acestei doctrine adesea ajung la concluziile lor datorită vieții ușurate și pretențiilor înalte ale unora care se sumețesc cu sfințirea lor.

„În lumea religioasă există o teorie a sfințirii care este falsă în ea însăși și primejdioasă prin influența ei. În multe cazuri, cei care pretind sfințirea nu posedă lucrul real. Sfințirea lor constă din vorbe și o închistare după bunul plac. Cei care cu adevărat caută să-și desăvîrșească caracterul creștin niciodată nu vor îngădui gîndul că sînt fără de

păcat. Viața le poate fi fără reproș, ei se poate că trăiesc dreptilde ale adevărului pe care l-au primit; însă cu cît își vor obișnui mințea să stăruie asupra caracterului lui Hristos, și cu cît se vor asemăna mai mult chipului Său divin, cu atît mai limpede vor discerne ei nepătata Lui desăvîrșire, și cu atît mai vădit își vor da seama de defectele lor.

„Cînd unii pretind că sînt sfințiți, ei dovedesc din plin că se găsesc departe de la a fi sfinți. Ei nu ajung să-și vadă slăbiciunea și lipsa. Ei se socotesc ca reflectînd chipul lui Hristos, fiindcă nu au adevărata cunoaștere a Lui. Cu cît este mai mare depărtarea dintre ei și Mintuitorul lor, cu atît mai drepti apar ei în proprii lor ochi.

„În vreme ce într-o încredere plină de pocăință și umilință meditam asupra păcatelor noastre care l-au străpuns și durerile noastre care l-au împovărat, ajungem să învățăm a păși pe urmele Sale. Privindu-l țintă, ajungem a fi schimbați după asemănarea Sa divină. Si cînd este săvîrșită această lucrare în noi, nu vom pretinde nici o neprihănire ca ceva al nostru, ci vom preamări pe Isus Hristos, în vreme ce sufletele noastre ni le vom agăța de meritele Sale...

„Adevărata sfințire este o deplină conformare voieții lui Dumnezeu. Gîndurile și simțămîntele de neascultare sînt biruite și glasul lui Isus trezește o viață nouă, ce domină întreaga ființă. Cei care sînt cu adevărat sfințiți nu-și vor așiza propria părere ca o măsură a bine-lui și a răului. Ei nu sînt nici bîgotic și nici cu de la sine neprihăniți; ei nu se bizuie pe sine, ci continuu se tem că nu cumva fiind lipsiti de vreo făgăduință să nu ajungă o împlini condițiile pe baza cărora sînt întemeiate făgăduințele...

„Sfințirea biblică nu constă dintr-o emoție puternică. În aceasta ajung în gresală mulți. Ei fac din simțămîntele criteriul lor. Cînd se simt exaltați sau fericiți, ei pretind că sînt sfințiți. Simțămîntele de fericire sau lînsa de bucurie nu este o dovadă că cineva este sau nu sfințit. Nu există o asemenea sfințire instantanee. Cei care duc lupta zilnic cu ispitele, biruindu-și înclinațiile păcătoase și căuțind sfințirea inimii și a vieții, nu au pretenții în-oimfate de sfințenie. Ei înfometează și însetează după neprihănire. Păcatul li se înfățișează nespun de păcătos“.

Cînd cineva este sfințit, Hristos îi satisface firea sa spirituală. Dorințele îi sînt spirituale, nu trupești, și Spiritul Sfînt lucrează ca ajutorul și mîngăietorul său. Nu există nevoie a inimii sfințite pe care Hristos să n-o împlinească pe deplin; nici o dorință pe care El să n-o împlinească, nici înfometare după evlavie pe care El să n-o satisfacă. „Ferice de cei blînzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați“. Mat. 5, 6.

Aceasta nu înseamnă că totdeauna dăinuie o neumplere; ci că pe măsură ce viața este trăită în evlavie, sufletul crește, și deci ajunge să aibă o capacitate tot mai mare de asemănare cu Hristos. Astfel umplerea cu Spiritul Sfînt sporește pe măsură ce are loc creșterea. În inima creștinului sfințit, există o continuă legătură cu Dumnezeu și un simțămînt de pace și nădejde. Nu există patimă a inimii renăscute ce să nu poată fi supusă de puterea Spiritului Sfînt ce sălăsluiește înlăuntru. Puterea de a umbla cu Dumnezeu este reînnoită zi de zi, pînă ce se obține biruință asupra eului și o tot mai tare hotărîre ca păcatul să nu domine în viață.

Pe cei care au fost sfințiți nu-i caracterizează iubirea de sine, ci iubirea față de Dumnezeu și de aproapele. Iubirea este cea mai puternică caracteristică a unei inimi sfințite.

Cînd cineva are Duhul Sfînt, el iubește pe toți oamenii în Hristos Isus, însă mai cu deosebire întreaga familie a lui Dumnezeu; căci dacă cineva nu iubește pe frații săi, nu poate iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Iubirea este primul rod al Duhului. Nimeni nu poate să urască pe fratele său, să spună lucruri neplăcute despre el, și să fie și un adevărat creștin. Iubirea niciodată nu-și caută ale sale, niciodată nu încearcă să cîștige lingușirea și măgulirea oamenilor, spre a dobîndi o slujbă sau putere, sau să obțină ce este mai bun. Cînd cineva este sfințit, el este mînat de iubire, el trăiește spre a feri-ci pe alții, ținta lui este binele lor, el le dă lor locul cel dintîi. Toate acestea alcătuiesc rodul Duhului, și înfățișează dovada sfințirii.

În cadrul acestei experiențe au fost scrise epistolele lui Ioan, și în lumina aceasta se înțelege pe deplin ceea ce vrea să spună apostolul prin „nu vreau“, „nu pot“ păcătui. Cea mai mare întristare ce poate veni într-o viață sfințită este a fi conștient de păcat față de Dumnezeu sau de vreun rău săvîrșit altcuiva. Atunci, inima odată luminată de Duhul Sfînt, aude glasul Prezenței Celui Nevăzut și are simțămîntul osîndirii de sine și al profundeii întristări a inimii. De îndată creștinul sfințit va căuta iertarea prin pocăință și mărturisire. „Cînd vom fi îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos, nu vom avea înclinație spre păcat; căci Hristos va lucra în noi. S-ar putea să facem greșeli, însă vom urî păcatul care pricinui suferințele Fiului lui Dumnezeu“.

O viață sfințită este dovada că cineva are o credință vie, dăinuioasă. Cînd cineva este sfințit, în legăturile sale zilnice cu oamenii el trăiește potrivit cu tot ce are datorită făgăduinței, prin credința în Hristos. Credința lucrează prin iubire și curăță sufletul. După cum este cu neputință a fi plăcut lui Dumnezeu fără credință, la fel este

de cu neputință ca cineva să dăinuie în păcat și să-și păstreze iubirea față de Dumnezeu ca un om sfânt. Minia, birfeala, răutatea, vorbirea de rău, sint păcate. Orice păcat pîngărește și face sufletul nedemn pentru comuniunea cu Dumnezeu.

„Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gîndurile rele, precăcurviile, curviile, uciderile, furtiscurile lăcomiile viclesugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău hul, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru, și spurcă pe om“. Marcu 7, 15—23.

Pretențiile, în cel mai bun caz nu sint decît niște lucruri slabe. Cineva poate pretinde a fi sfînt, curat și nepătât; însă această pretenție nu produce faptul, nici nu este o dovadă că ea este confirmată. Pe toți care pretind a fi ceva, îi judecăm după roade. Cel sfînt nu face caz de sfințenie, nu și-o pretinde de loc. Intreaga lui slavă se găsește în Isus Hristos Domnul său. Purtarea sa, faptele sale, legăturile sale cu oamenii, toate mărturisesc ce este el.

„Sfințește-ți prin adevărul Tău: Cuvîntul Tău este adevărul“ (Ioan 17, 17) a fost învățătura lui Hristos în cea memorabilă rugăciune înălțată înainte de a păși în Ghetsemani. Aci avem cea îndrumare ce alcătuiește călăuză tuturor celor ce umblă după neprihănire. Noi simțem sfințiți prin adevăr. Aceasta nu poate însemna doar o teorie a adevărului, ci trăirea adevărului. Cineva ar putea întreba, ca și Pilat în vechime: „Ce este adevărul? și răspunsul este: „Cuvîntul Tău este adevărul“. Deci, dacă adevărul trebuie să sfințească pe credincioși și Cuvîntul lui Dumnezeu este adevărul, poate fi sfințit cineva care nu ia aminte la ceea ce el știe că învață acest Cuvînt?

După cum sufletul sfințit crește în har, la fel el crește în desăvîrșirea sau plinătatea sfințirii. Totdeauna trebuie să aibă loc o sporire în aceasta, iar nu o recădere, nu o apostaziere, o indiferență față de păcat. O continuă înaintare și urcare în căutarea și stăruința după sfințenie. Aceasta înseamnă că creștinul sfințit caută mereu o sporire a cunoașterii Cuvîntului lui Dumnezeu, o mai denlînd locuire lăuntrică a Spiritului Sfînt, și mai mult și tot mai mult a lui Hristos.

Nasterea din nou, este un fapt al trecutului. Inșă sfințirea nu este atît de hotărît un fapt al trecutului. Ea este un proces continuu. Ea începe cu nașterea din nou, însă nu este încheiată atunci. Este ceva ce niciodată nu devine o experiență a trecutului... Este o lucrare ce trebuie repetată, și care se repetă mereu și mereu în timpul vieții; și cum fiecare sfințire succesivă aduce sufletul într-o mai îndeaproape părtășie cu sinele a totcurăzător, experiența sfințirii este pe drept socotită ca progresivă.“

Spiritul Sfînt nu schimbă trăsăturile fizice ale creștinilor. Ei nu se aseamănă între ei în privire și

nici chiar în maniere. Fiecare, în felul său, se luptă să fie asemenea lui Hristos, lăsînd neschimbate darurile și individualitatea sa.

Fiecare își păstrează individualitatea sa, totuși este consacrat lui Dumnezeu și stăpînit și călăuzit de Spiritul Sfînt. Noi sintem făcuți una în Hristos, împreună cu darurile firești și dobîndite pe care le avem. Noi urmează a ne reține personalitatea, totuși într-atît schimbată încît fiecare este asemenea Lui în ascultare de voința lui Dumnezeu. Un creștin poate avea darul muzicii, altul cel al vorbirii, cel al înțelegciunii, altul cel al conducerii, altul cel al evanghelizării. Toate aceste daruri pot

Creștinul care este sfințit prin sălășluirea în el a Spiritului Sfînt nu disprețuiește binecuvîntările materiale de pe pămînt; ci el folosește aceste daruri spre a proslăvi pe Domnul său și a face să înzinteze împărăția Sa. Fiecare creștin își dă interesul ca nimic din viața sa sau din legăturile sale cu semenii săi să nu pîngărească sau să păgubească lucrarea Duhului Sfînt pentru Hristos.

„Deseori sfințenia nu este înțeleasă, și de multe ori rău înfățișată. Adesea este socotită drept un suflu incîntător, eteric, ceresc, minunat de potînit pentru sălășluirea în trupurile cerești; însă cu totul nepotrivit să vină în contact cu munca aspră de toate zilele, sau să ia parte la luptele problemelor oamenilor. Cei care se numesc creștini, negreșit, admit splendoarea abstractă a ceva ce ei pricep ca „sfințenie“, însă amină matura considerare a ei pentru o vreme mai propice, cînd grijile nu-î vor fi absorbit într-atîta, sau cînd boala îi slăbește din prinoarea de lucrurile vremii. Inșă cine poate prezice cu siguranță că va avea parte de această vreme mai propice? Chiar dacă, totuși, am putea ști cu precizie că înainte de a fi chemați de aci ni se va da un timp de pregătire, aceasta nu va aduce nici o schimbare faptului că sfințenia, dacă totuși este cuvenită, atunci este bună și cuvenită pentru toți anii vieții noastre iar nu numai pentru pașii oboșiți ai sfîrșitului vieții. De aceea, cel care amină strădania după sfințenie, nu ia aminte la îndemnul Scripturii, care constă în a fi sfinți acum, în viața noastră zilnică, în tot felul de purtare a noastră: practic această aminare înseamnă jefuirea proprie de timp, caracter, demnitate și slavă. Sfințenia fiind fundamentală stare cuvenită a vieții noastre în toate compartimentele, formele și problemele ei, urmează că aceasta trebuie să fie aceeași, nu potrivită doar pentru cițva inși, ci pentru toți, în toate acțiunile lor.“

Niciodată nu trebuie să te lași pradă disperării și să spui: „Eu nu pot fi un creștin evlavios, consacrat, deoarece am această slăbiciune, acest lucru rău pe care-l urăsc, dar care mă domină“. Aceasta înseamnă să-ți vinzi dreptul de moștenire la viața veșnică, așa cum făcu Esau. Nu ceda acestei ispite; căci atunci Satana va face din tine discipolul său și vei suferi pieirea veșnică.

Creștinilor le sint revărsate daruri felurite, și fiecare va sluji pe Domnul după cum este ajutat de Spiritul Sfînt. Inșă cu toții trebuie să-și amintească faptul că păcatul nu este scuizabil. Creștinul trebuie să trăiască spre slava lui Dumnezeu și să lupte ca păcatul să nu aibă stăpînire asupra sa.

ȘTII TU?

Știi tu

Cît costă bucată de piine

Pe care în degete-o frîngi

Și-apoi la gură o duci

Să-ți stîmpere pururea foamea?

Știi tu?

Știi tu

Cît costă bucată de pînză

Din fire ce harnic le torci

Și-apoi în cămașă o porți

Să-ți aperi de frig golițiunea?

Știi tu?

Știi tu

Cît costă viața de pace

Viața ferită de chinuri

De multele rele și-amaruri?

Cît costă-omenirea viața de pace

Știi tu?

Știi tu

Cît costă iertarea de vină,

Scăparea de orice păcat,

Spălarea de tot ce omul întîină,

Scăparea de greul păcat?

Știi tu?!

D. FLOREA

proslăvi pe Dumnezeu și pot fi folosite de El în măsura în care creștinul consacră ființa sa cum și talentul său Domnului. „Dar toate aceste lucruri le fac unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește“. 1 Cor. 12, 11.

Urmare de la pag. 11-a

Se cuvine să amintim rîvna sfințită a modestului profet Ilie, care, cu riscul vieții sale, muștră păcatul, și infăptui o reformă hotărîtoare pentru Dumnezeu în Izrael, în vremea sa.

Înainte de a trece spre a analiza acest subiect în lumina Noului Testament, mai amintim rîvna lui Iehu, care fiind chemat să pedepsească nelegiuirea, s-a lăudat cu rîvna sa, „a fost răsplătit pentru rîvna sa, dar n-a luat seama să umble din toată inima în legea Domnului”.

Trecînd la exemplele din Noul Testament, demnă de remarcat este rîvna lui Ioan Botezătorul, care fu chemat a fi glasul lui Dumnezeu, pentru o reformă hotărîită, spre a pregăti calea Domnului. În deosebita sa rîvnă pentru slava Domnului a lăsat ca Isus să creadă, iar el Ioan, nu s-a considerat vrednic de a-I dezlega încălțămîntea. Urmărind contrastul dintre cele două aspecte ale rîvnei, alegem pe ucenicii: Ioan și Iuda.

Caracterul, rîvna inițială a lui Ioan, care s-a descoperit în dorința de a ședeă împreună cu fratele său Jacob, unul la dreapta și altul la stînga Domnului, cînd va veni în împărăția Sa; zelul său de a opri pe cel ce scotea demoni în numele Domnului și nu mergea după ei (Luca 9,49), și rîvna pentru slava Domnului de a porunci să se pogoare foc din cer peste cei ce nu primesc pe Domnul (Luca 9,54—56), a fost îndreptată, a fost sfințită de iubirea duioasă a Domnului, ajungînd apostolul iubirii.

Celălalt ucenic, Iuda, aparent mai înzestrat decît Ioan, care urmărea să fie plin de rîvnă pentru interesele sale egoiste iar nu pentru slava lui Dumnezeu, nelăsîndu-se transformat de rîvna deplină a Domnului Isus pentru desăvir-

șirea caracterului ucenicilor, a fost biruit și dus la pierzare de rîvna pentru interesul egoist.

Dacă am mai examina pe scurt viața și zelul apostolului, al cărui îndemn inspirat, formează titlul studiului de față, al lui Pavel, am constata că el este un luminos exemplu al puterii transformatoare a Duhului lui Hristos. El, care ne-a arătat o cale nespum mai bună, care ne-a îndemnat să urmărîm dragostea; fiind un bun exemplu de slujire a Domnului, a putut fi inspirat să dea îndemnul: „Fiți plini de rîvnă cu Duhul”.

Ceea ce ne trebuie în orice vreme, în plinătatea rîvnei duhului nostru pentru slujirea Domnului, este să fim mereu conduși de Duhul Sfînt, pentru a avea o rîvnă sfințită, salvatoare, binefăcătoare.

Testamentul Dragostei

Urmare de la pag. 12-a

devărul. Prin aceasta vom cunoaște că sîntem din adevăr, și ne vom lîniști inimile înaintea Lui”. 1 Ioan 3, 18—19.

Autorul epistolei către Ebrei, asigură cu o mîngîiere deosebită pe credincioși: „Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră și dragostea pe care o arătați pentru Numele Lui, voi care ați ajutat și ajutamați pe sfinți”. Ebrei 6, 10.

Cine nu știe despre dărnicia iubitoare și exemplară a Macedonenilor, care deși trecuseră prin multe necazuri și deși loviți dureros de o sărăcie lucie totuși au rugat cu mari stăruințe pe apostoli, să nu care cumva să fie evitați și scutiți de contribuția lor benevolă și iubitoare. Dragostea lor profundă pentru frați, de atunci și pînă acum a uimit și a înduioșat nenumărate inimi de creștini din tot lungul și latul lumii noastre. Apostolii și conlucrătorii lor, primînd aceste cereri atît de stăruitoare a trebuit să treacă pe la ei. Cele constatate în mijlocul lor au întrecut toate așteptările.

Povestind Corintenilor despre experiența aceasta, unică în activitatea sa de apostol, nu putu să-și re-

țină uimirea pe care a încercat-o cînd a văzut spiritul dragostei sincere față de frați. El le scrisse: „Vă mărturisesc că au dat de bună voie, după puterea lor și chiar peste puterile lor. Și au făcut aceasta nu numai cum nădăjdusese, dar s-au dat mai întîi pe ei înșiși Domnului, și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu”. 2 Cor. 8, 3. 5.

Așa dar, dragostea lor se vedea din faptele lor de slujire și jertfire iubitoare. Ei își aduceau aminte de exemplul și de învățătura cerească primite de la Mintuitorul lor. În odaia de sus El spălase picioarele ucenicilor, și îi servise la masa Cînei cu o iubire desăvirșită. Reiese că ucenicii erau încă greoi în a învăța aceste lecții noi, necunoscute în mijlocul lor. Duhul Sfînt încă nu fusese dat. Dar Domnul îi pregătea și pe ei și pregătea și calea ca să poată primi Duhul Sfînt, cu puterea dragostei Sale cuceritoare. La întrebarea lor: „Cine e mai mare”? și la conflictul ivit din cauza acestei competiții firești, El le spusese cu gingășie nespusă: „Care este mai mare? Cine stă la masă, sau cine slujește la masă? Nu cine stă la masă? Și totuși, Eu sînt în mijlocul vostru ca Unul care slujește la masă”. Luca 22, 27.

Avînd mereu în vedere acest exemplu suprem și copleșitor, atît slujitorii cît și credincioșii primei Biserici s-au hotărît să pună în aplicare Testamentul Mintuitorului, Testamentul Dragostei Lui. În El, drept Cuvîntul intrupat, și în Evangheliile Sale drept Cuvîntul revelat se află concentrată veșnicia dragostei lui Dumnezeu. Prima Biserică, punînd în aplicare această dragoste, a devenit și a rămas în istoria omenirii Biserica dragostei; o Biserică ce a iubit și s-a jertfit.

Față de acest exemplu, care este atitudinea noastră, a creștinilor de azi? Punem și noi în aplicare, în viața noastră de fiecare zi, atît individual, cît și ca Biserică acest Testament al dragostei? Respectăm noi pe Mintuitorul nostru, care ne-a răscumpărat, prin a pune în aplicare voia Lui din Testamentul Său? Ce va spune El, la venirea Lui, aceluia care l-au deschis Testamentul, au luat notă de voia Lui, dar au neglijat s-o pună în aplicare?

Întocmai ca un bun părinte, El dorește fericirea urmașilor Săi. Fericirea aceasta ne-o putem procura unii altora prin fapte de slujire iubitoare. Un soț își poate face fericită soția, numai prin fapte de dragoste. Poate să-i aducă orice, dar dacă ea nu vede dragostea lui în aceste lucruri, nu va fi fericită niciodată. La fel și el. Dragostea este de la Dumnezeu, căci Insuși Dumnezeu este dragoste. Să mulțumim Mintuitorului din toată inima pentru acest Testament. Să-L rugăm să ne ia în mod deplin în stăpînirea Duhului Său, ca să fim și noi plini cu ceea ce este plin și El, adică cu dragoste.

Mesaje din lumea stelelor

V MOLDOVAN

* * *

Vești senzaționale! Alertă la Observatorul astronomic din Cambridge! Pe ecranul osciloscopului racordat la uriașul radiotelescop al Observatorului Mullard (Anglia) au apărut pulsuri de o formă bine definită și de o constanță uimitoare. Sint oare, semnalele unor ființe raționale? În definitiv, sint asemenea ființe în spațiul cosmic?

În ultimii ani ne-am obișnuit cu veștile privind cercetările cosmice. Sume enorme sint investite pentru aparatură și experiențe. Numai racheta „Saturn-5” ce a proiectat cabina spațială „Apollo-8”, în spațiu pentru zborul memorabil în jurul Lunii, a costat peste două sute milioane dolari.

Pentru ce această enormă investiție? De ce își asumă omul atâtea riscuri fizice și materiale? De ce ne atrage Cosmosul?

Se presupune că în Univers mai sint ființe inteligente, planete locuite de ființe raționale. Savantul A.G.W. Cameron apreciază că numai Galaxia (Calea Lactee), de care aparține și sistemul nostru solar, include 100 miliarde de stele, dintre care vreo 40 miliarde trebuie să aibă planete. El presupune că în fiecare al treilea sistem solar putem sconta pe cel puțin o planetă locuită, deci numărul lor trebuie să fie ceva mai mult de 13 miliarde. Acest număr înmulțit cu anumii factori motivați, dau circa două milioane de planete care - numai în cadrul Galaxiei noastre - ar putea fi locuite de ființe raționale. Aceasta este părerea savantului.

De aici s-a mers mai departe cu ipotezele. Dacă sint ființe extraterestre - și Scripturile nu contrazic această presupunere - atunci, se susține că ele ne caută, poate vor să ia legătura cu noi. De ce n-am încerca să captăm mesajele lor?

Așa s-a hotărât urmărirea sistematică a semnalelor venite din Cosmos. Începînd cu anul 1961 americanii au ținut permanent un radiotelescop îndreptat către steaua Tau Ceti, dar fără rezultate. Ce nu le-a reușit lor, le-a reușit în iulie 1967 colegilor lor din Anglia, captînd semnale precise, regulate și destul de puternice din

Galaxia noastră, din direcția constelației Vulpă Mici. Durata impulsurilor înregistrate este foarte mică, de 0,035 secunde la intervale de 1,337 secunde, cu o precizie nemaiîntîlnită, exact de unul la 10 milioane. Direcția de unde veneau semnalele era tot timpul aceeași. Profesorul A. Hewisch, în comunicarea lui din 24 februarie 1968 dădea de înțeles că ne-a parvenit prima emisiune a unor ființe din alte planete. Astronomii au denumit semnalele sosite cu inițialele L.G.M. (Little Green Men), „omuleții verzi”.

Astronomii de pretutindeni au formulat diferite ipoteze, ca în final ideea captării semnalelor unor ființe extraterestre să fie abandonată cu desăvîrșire. De ce?

S-a constatat că misterioasele voci ale Cosmosului parvin de la o distanță de aproximativ 300 ani lumină, iar intensitatea semnalelor este atât de mare încît, dacă distanța sursei emițătoare este corect calculată, atunci energia folosită pentru transmiterea semnalelor trebuie să fie de 10 miliarde de ori mai mare ca întreaga energie a tuturor uzinelor electrice terestre. Este posibil ca undeva în Cosmos, ființe raționale să dispună de asemenea instalații? Savanții socotesc că este imposibil.

Atunci, de unde vin mesajele misterioase?

Verificînd mai riguros semnalele, s-a ajuns la concluzia că ele sint reproduse de anumite stele pulsatoare, denumite recent „Pulsari”. Astăzi se cunosc cel puțin zece pulsari, care emit semnale regulate din Galaxia noastră.

Enigma a fost dezlegată. Cunoaștem, deci, cu certitudine că însuși stelele emit acele voci misterioase din Cosmos. Dar cine înțelege vocea lor? Ce solii ne transmit?

În urmă cu vreo 2.900 de ani psalmistul David cînta despre bolta cerească:

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întînderea lor vestește lu-

crarea mîinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el. Și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit: dar răsunetul lor străbate tot pămîntul, și glasul lor merge pînă la marginile lumii”. Ps.19,1-4.

Ce ne spun cerurile, astrele incinse de pe bolta scînteietoare, giganții Universului, care-și parcurg traiectoriile în Cosmos cu viteze uluitoare, fără să provoace „accidente de circulație”?... Înțelegem noi glasul lor tainic, mesajul lor enigmatic? Ori de cite ori îmi ridic privirea spre bolta poleită, stelele parcă-mi șoptesc: „Lumea are un Creator! Universul nu este efectul întîmplării, al hazardului! Lumea are un Stăpîn!”

Cunoscînd cite ceva din legile Universului, este imposibil să nu mă gîndesc la Marea Căuză ce l-a determinat. Mintea-mi fuge — nu la constatarea a „ceea ce este”, ci la „ce-ar fi, dacă n-ar fi așa cum este”? Și văd o Inteligență Supremă oriunde privesc. Să ne gîndim puțin.

Pămîntul are o viteză de circa 1.600 km pe oră, la Ecuator, în revoluția lui în jurul axei proprii. Ce-ar fi dacă — presupun — s-ar învîrți numai cu 100 km pe oră? Partea luminoasă a fiecărei zile ar fi de 160 ore, ce bine-ar fi, spun unii, dar nopțile ar fi tot atît de lungi. În timpul acestor zile lungi pămîntul s-ar înfierbînta, ca un captor, iar noaptea totul ar îngheța. Să fi știut Pămîntul acest lucru, ca să-și „regleze” viteza? Prea puțin prozaic!

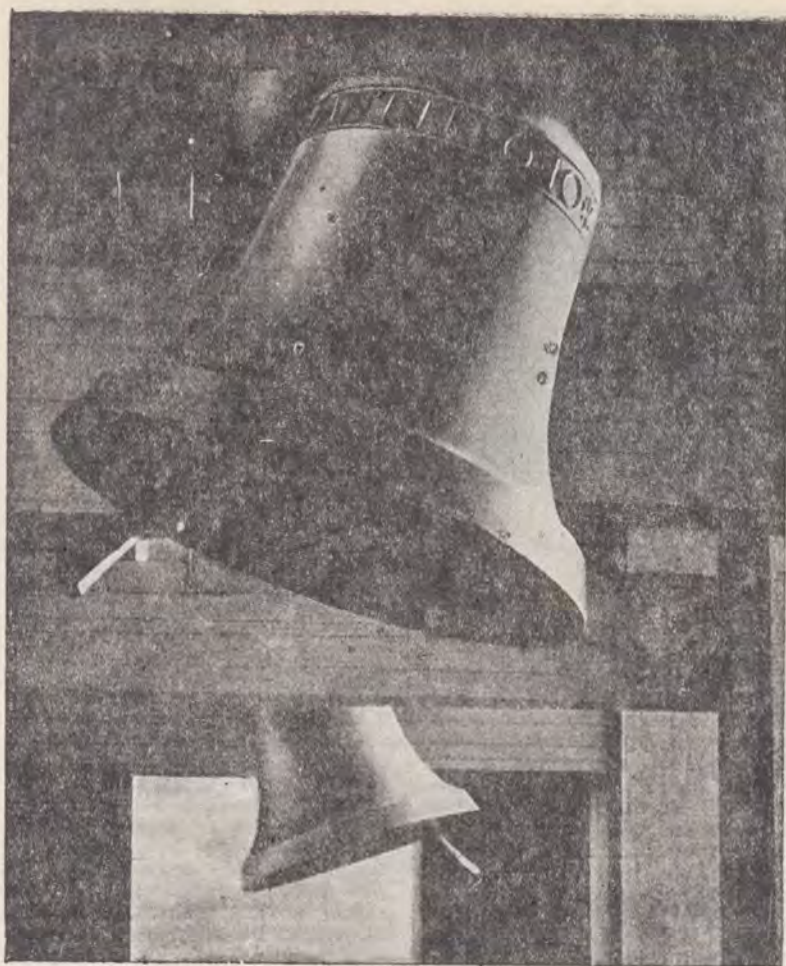
Soarele, sursa vieții, are o căldură de 5.500 grade Celsius la suprafața lui, iar în centrul lui se apreciază că se atinge temperatura infernală de 12-15 milioane grade Celsius, iar noi sintem la o distanță atît de potrivită de el, încît focul lui infernal ne este chiar de ajuns. Ce-ar fi, dacă Soarele ar fi tot atît de aproape de noi, ca și Luna? Pămîntul s-ar mistui de flăcările lui, ca și o mîngie de celuloid aruncată în foc. Dacă Soarele ne-ar trimite numai 1/2 din radiația lui, pe Pămînt totul ar fi mort, înghețat, fără viață. Iar dacă ar radia numai de 0,5 ori mai multă căldură, totul s-ar încinge.

Deviația de 23° a azei terestre cauzează anotimpurile. Dacă nu ar fi exact această înclinație, vaporii oceanelor ar migra din Nord spre Sud, iar continentele noastre ar fi acoperite de gheață.

Dacă Luna nu ar fi așa de departe, ci numai la 80 mii de km., din cauza fluxului oceanelor, zilnic de două ori potopul ar inunda uscatul, chiar și piscurile Himalaiei.

Dacă scoarța Pămîntului ar fi numai cu 3 m mai groasă, nu am avea oxigen destul pentru întreținerea vieții umane, animale și vegetale.

Dacă stratul atmosferic ce ne învîluie ar fi mai subțire, milioanele de meteoriți ce cad neconștient pe Pămînt, atrași de gravitația lui ar

provoca incendii și catastrofe iremediabile.

Faptul că toate legile existente favorizează și protejează viața pe Pământ, dovedește că o Inteligență Supremă a coordonat mișcarea și raportul corpurilor cerești, punându-le în slujba vieții create.

La o analiză atentă putem constata că cerurile în adevăr vorbesc, și mesajul lor poate fi dezlegat, cu condiția să înțelegem graiul lor. În Juga noastră, nu avem timp să meditam despre infinit și despre adevărurile legate de el. Unii sînt prea mult preocupați de măruntele lor probleme; îi absorb petrecerile, pasiunile vanitose, banii, ba chiar și plaga societății, alcoolul, și nu au timp să mediteze, să se înalțe să-și pună întrebări, să caute să citească din Marele Sul al Macrocosmosului și să ajungă la concluzii care ar influența pozitiv caracterul și principiile lor.

„Ridicați-vă ochii în sus și priviți — spune Dumnezeu. Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oșterea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește”. Isa. 40,26.

Să ne ridicăm dar ochii și să privim!

Cu ochiul liber vedem doar 5.000 de stele, dar cu puternicele teles-

coape moderne — un trilion! Ele sînt împărțite în sisteme solare, galaxii, galaxii locale, super galaxii și metagalaxii. Pentru a avea o idee oarecare despre unele raporturi de spațiu existente între stele, să facem o mică călătorie interaștrală.

Cea mai lungă călătorie în spațiu a fost efectuată de cosmonauții Bormann, Lovell și Anders în cabina spațială „Apollo — 8”, acope- rind o distanță de aproape un milion kilometri. A fost cea mai spectaculoasă călătorie, de-a dreptul fantastică. Totuși ei încă n-au părăsit curtea căminului nostru. Dacă ar fi vrut să ajungă pînă la soare, a cărui lumină ajunge la noi în 8,5 minute, zburînd cu cea de-a doua viteză cosmică de 11 km pe secundă, ei ar fi ajuns la centrul sistemului nostru abia după 160 de zile. Ori și acolo ar fi fost numai „acasă”. Diametrul sistemului nostru solar măsoară vreo 80 miliarde kilometri, ce pot fi parcurși de o cosmonavă în timp record de... 230 de ani. Dar dacă am vrea să ieșim din „orgada noastră” și să facem o vizită la vecini, tot în Galaxia noastră, am avea de mers o lecucică. Să nu vorbim de stelele de depărtare medii, ci de cea mai apropiată vecină a sistemului nostru solar, steaua Alpha Centauri, aflată doar peste gardul nostru, la... 4,75 ani lumină. Obuzul de tun ar parcurge distanța în 2,5 milioane de

ani, iar cosmonava noastră sprintenă în „numai” 129.542 de ani. Mîntea noastră obosește să parcurgă asemenea distanțe fantastice. Să reducem proporțiile: să ne imaginăm că distanța de 150 milioane kilometri dintre Pământ și Soare s-ar reduce la 2,5 cm; ochiul stîng ar fi Pământul, ochiul drept Soarele. Atunci Alpha Centauri s-ar afla la... 16 km de noi.

În Galaxia noastră cunoaștem sori giganti, ca de exemplu Arkturus, al cărui diametru este de 140 milioane km. Dacă ar trece prin sistemul nostru solar, acest glob gigant, incandescent, ar ajunge aproape de la Pământ la Soare.

Cu drept cuvînt exclamă psalmistul: „Cînd privești cerurile — lucrarea mîinilor Tale — Luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: Ce este omul, ca să Te gîndești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă”? Ps. 8,3-4.

Numai privind la Marele Infinit, putem să ne dăm seama de nimicnicia noastră, de limitele posibilităților umane și putem să înțelegem nevoia noastră de Eternul Dumnezeu. Dacă ne gîndim că Super-Galaxia noastră va avea nevoie — după calculele astronomului francez Vaucouleurs — de 50—200 miliarde de ani, să facă o singură rotație în jurul epicentrului ei, galaxia Virgo, atunci ne dăm seama că este vorba, pur și simplu, de eternitate. Și în epicentrul acestui Spațiu Infinit trebuie să existe o Mare Rațiune, care a plănuit, a format acest sublim Univers și făurindu-i legile de nestrămutat, a dat scop și finalitate tuturor celor ce se mișcă, se atrag și se resping reciproc, conform mișunii lor veșnice.

Dar eu acest grăunte de pulbere finită aflat pe una din măruntele corpuri cosmice, nu am un scop, o finalitate, o misiune de îndeplinit, conform unor legi bine stabilite de Eternul Creator?

Iată ce-mi comunică mesajul sobru, tăcut al boltei cerești! Pare-se nimeni n-a exprimat mai clar solia infinitului, ca marele Pasteur în discursul său inaugural rostit de pe catedra Academiei Franceze:

„Ce e dîncolo? Nu spui nimic răspunzînd: sînt spații, dimensiuni, timpuri fără limită. Nimeni nu înțelege aceste cuvinte. Cel ce proclamă existența infinitului — și nimeni nu o poate nega — acumulează în această afirmație mai mult supranatural decît există în miracolele tuturor religiilor... Noțiunea infinitului în lume e exprimată peste tot în mod inevitabil. Prin ea supranaturalul se găsește în adîncul tuturor inimilor. Ideea de Dumnezeu este o formă a ideii infinitului. Atîta timp cît taina infinitului va apăsa asupra gândirii omenestii, vor continua să fie înălțate temple pentru cultul Infinitului fie că Dumnezeu se cheamă Brahma, Alah, Iehova, sau Isus... Și pe pardoseala acestor temple veți vedea oameni ingenunchiați, prosternați, adînciți în gîndirea infinitului”.

ESTE GREU SA FII BUN?

Am auzit pe mulți spunând: „Aș dori să fiu creștin, însă constat că este greu a fi bun. Mă silesc și mă lupt, dar totdeauna dau greș. O, cât aș dori să fiu bun!“

Așa cum pun întrebarea: Este greu să fii bun? Imi închipui că fiecare dintre noi va mărturisi, potrivit propriei experiențe, că este greu. Se poate că și experiența noastră a fost asemănătoare celei a apostolului Pavel, așa cum este amintită în Romani.

„Știu, în adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sint pămîntesc, vindut rob al păcatului. Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc“. Rom. 7, 14.15.

Este aceasta și experiența ta? El spune: „Nu aprob lucrul pe care-l fac. Știu că nu este bine. Nu doresc să-l săvîrșesc, nu vreau să-l fac; însă deși îl urăsc, totuși îl fac“. Se potrivește aceasta și cu experiența ta?

„Acum, dacă fac ce nu vreau“, continuă Pavel „mărturisesc prin aceasta că Legea este bună“. Vers. 16. Adică, din moment ce recunosc că ceea ce fac nu este bine, prin aceasta recunosc că legea ce osîndește această faptă, este bună.

„Și atunci, nu mai sint eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine, adică în firea mea pămîntească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac“. Vers. 17—19.

Oare Pavel scrie biografia vieții noastre? Noi dorim să facem binele, voința e în noi, însă cum să săvîrșim lucrul pe care-l dorim și pe care ar trebui să-l facem, iată ce nu știm. Apostolul continuă:

„Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sint eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc dar în mine legea aceasta: cînd vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul dinlăuntru imi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mîntea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?“ Vers. 20—24.

Prin urmare, Pavel constata că este foarte greu a fi bun. El dorea să fie bun. Iși dădea seama că trebuie să fie bun. Iși ura păcatele. Se lupta să se libereze de ele, dar simțea că în el lucra o lege așa încît cînd se străduia să facă binele, făcea răul.

O traducere spune: „Constat legea aceasta, că atunci cînd vreau să fac binele răul stă la pîndă, gata să sară asupra mea, și sint prins rob“. Atingînd punctul deznădejdiei, apostolul strigă: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?“

Pavel își dădea seama că nu se poate libera singur, căci se luptase pînă la epuizare. Mereu și mereu luase hotărîri bune, numai ca apoi să le calce. Și cînd în disperarea sa strigă: „Cine mă va izbăvi?“ privește în sus și vede pe Mîntuitorul. Exprîmîndu-și mulțumirea, el spune: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru“. Vers. 25.

Capitolul opt din Romani se începe cu un strigăt de biruință:

„Acum dar nu este nici o osîndire pentru cei ce sint în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pămîntești, ci după îndemnurile Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus,

m-a izbăvit de legea păcatului și a morții“. Rom. 8, 1.2.

Pavel se străduise să păzească Legea, însă totdeauna dăduse greș, pînă cînd întrebăzu „legea Duhului“. Și ce este „legea Duhului“. Anume că în Hristos Isus este viață și putere.

„Căci lucru cu neputință Legii, intrucît firea pămîntească, o făcea fără putere — Dumnezeu a osîndit păcatul în firea pămîntească, trimetînd, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o jire asemnănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pămîntești, ci după îndemnurile Duhului“. Vers. 3, 4.

Ce nu poate face Legea? Ea nu poate îndreptăți pe păcătos. Numai un singur lucru poate face Legea pentru păcătos — să-i arate că are nevoie de un Mîntuitor. Pavel se exprimă despre Lege ca „fără putere“ în „firea pămîntească“. Lipsa de putere, slăbiciunea, nu este în Lege. Slăbiciunea este în cel despărțit de Hristos.

Un păcătos dorește să fie neprihănit, însă în sine nu găsește puterea de a păzi Legea. Firea pămîntească este slabă. Însă Dumnezeu trimese pe Fiul Său în lume spre a da putere, pentru ca „neprihănirea Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pămîntești, ci după îndemnurile Duhului“. Rom. 8.4. Prin urmare, singura cale prin care poate fi împlinită neprihănirea legii este prin puterea lui Isus Hristos. Apostolul dorea ca și alții să fie eliberați din păcat. El spune:

„Iată de ce, zic, imi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pămînt, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru, așa încît Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, avînd rădăcina și temelgia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adîncimea și înălțimea; și să cu-

noașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poată să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică prin Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor". Efes. 3,14-21.

„Găsesc dar în mine legea aceasta", spune Pavel, „când vreau să fac binele, răul este lipit de mine". Domnul spune: „În adevăr, recunosc aceasta, însă am pentru tine un plan care-ți va da putere". Care este planul acesta? Este ca Isus să locuiască în inimile noastre. A locui în inimă înseamnă a-Și face acolo locuința. Prea adesea noi invităm pe Isus a fi doar un oaspete trecător. Îi îngăduim să vină ocazional și să ne viziteze. Noi ne rugăm: „Doamne, fi-mi oaspete azi, vino și reinviorează-mă". Lucrul acesta este într-o măsură oarecare bun, însă aceasta este o experiență exact ca valurile mării. Continua noastră rugăciune trebuie să fie: „Doamne, vino și fă-Ți sălaş în viața mea. Ia-o în stăpânire, rămii cu mine".

Și observă asigurarea puterii: „A Celui ce, prin puterea în care lucrează în noi, poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi". Aceasta este puterea de care depinde succesul nostru. O experiență a biruinții, a puterii, a marelui slave este cu putință în viața fiecărui credincios. De aceea, să invităm pe acest Oaspete divin să vină și să-Și facă un sălaş în inimile noastre, spre a împlini pentru noi nespuse mai mult decât tot ce am putea noi cere sau chiar gândi. Când Isus vine și locuiește în inimile noastre, când ne predăm pe deplin Lui atunci vom cunoaște viața de biruință.

„Nu există mai obișnuită greșeală printre creștini decât aceea cu privire la piedicile creșterii. Cei mai mulți dintre credincioșii lui Dumnezeu continuu situează piedicile lor spirituale în afara lor. Dacă un glas tainic, totuși puternic,

ar pătrunde în inima fiecărui creștin de pe pământ și ar pune întrebarea: 'De ce nu ești bucurat, în pace, și mulțumit în suflet? De ce nu este liniștit, fericit și biruitor într-o zilnică părtășie cu Tatăl tău ceresc', nici unul din zece mii nu se va găsi care să nu înceapă imediat să învinuiască pe careva, sau vreun lucru, ori vreo împrejurare din afara inimii. Este atât de greu să credem și atât de umilitor a fi convinși că toate piedicile noastre spirituale se găsesc în propria noastră fire; totuși acesta este purul adevăr.

„Cuvîntul lui Dumnezeu, în orice loc, stabilește toate piedicile dezvoltării și toată împotrivirea la sfințenie, înlăuntrul inimii. Este adevărat că s-ar putea să avem, ba chiar avem, multe încercări și ispiti dureroase, cum și elemente potrivnice din afară, totuși, în ele însele, aceste lucruri nu sînt piedici în creșterea în sfințenie; nicidecum, căci dacă sufletul este cu adevărat curățit, toate aceste lucruri nu vor face decât să întărească spiritualitatea. Dacă sîntem liberați de păcat și într-o prețioasă unire cu Isus, atunci este cu neputință vreunei împrejurări să ne împiedice în sporirea în cunoașterea și iubirea lui Dumnezeu, și iubirea față de semenii noștri.

„Un izvor fierbinte lasă să curgă apă fierbinte din con-

dițiile sale interne, și toată gheața și gerul exterior din uime nu poate împiedica revărsarea curentului cald. La fel un suflet sînt crește și se dezvoltă prin stările sale interne. Poate fi în afara lui gheață, ger, mohorîre, tulburare, vrăjmășie și întîmplări dureroase, însă dacă sufletul umbră cu Mielul în curăție, consacrarea îi va fi adîncită și lărgită prin ceea ce pare a fi o piedică religioasă. Wesley socotea că tratările rău, necazurile, dezamăgirile, etc., ar fi cele mai bune căi pentru a spori în umilință, răbdare și iubire...

„Pămîntul să n-aibă pietre, măricini sau alte lucruri ce ar împiedica dezvoltarea seminței în el; să fie pămînt bogat, curat, și atunci chiar soarele dogoritor care altcum ar pîrjoli, va da vegetației un colorit verde mai profund, și vînturile care altcum ar usca, nu vor face altceva decât să dea rădăcinilor o mai puternică vigoare. Așa este și cu pămîntul sufletului credinciosului. Dumnezeu nu poate face niciodată ca lucrurile să se desfășoare spre binele nostru decât numai cu condiția sfințeniei inimii... Cînd sînt împlinite și păstrate condițiile cerești, atunci niciodată nu se va întîmpla în univers ceva ce să nu fie spre binele și înaintarea noastră!...

„Fiece dezamăgire ne va face să ne sprijinim mai tare pe neclintitul Braț... fiecă luptă cu ispita ne va face să urîm și mai profund păcatul; fiecă criticare a spiritului și purtării noastre ne va mîna să ne cercetăm făptura noastră interioară înaintea lui Dumnezeu, spre a vedea dacă în adevăr sîntem spălați în singele Mielului; măgulirea și lauda ne cufundă și mai adînc în umilire de sine; iar moartea celor iubiți nu face decât să ne curețe candelile în vederea venirii Mirelui, și fiecă picătură de lacrimă adaugă încă o lentilă la telescopul viziunii cerești. Dacă sîntem sfinți, toate lucrurile ne aparțin".

C. ADV.

PE MALUL IABOCULUI

Era singuratic locul unde învolburatul riu Iaboc, a-cestă apă tumultoasă a stincilor, curgea zgomotos din muntii Galaadului și Basanului. În întunericul ce se aduna putea fi văzută spuma cea albă ce învăluia stincile vadului nu prea adânc. Înălțimile din apropiere erau împodobite cu ruinele unor vechi castele cîndva deținute de căpetenii de tilhari. Leul și ursul rătăceau pe această pustie cîmpie sub adăpostul stelelor, nereținuți de teama de copoi sau de vînător.

Însă ținutul pustiu nu era doar el în singurătatea sa. Un patriarh, Iacob, își trimesese familia și slugile peste riu, iar el rămase pe malul înalt. Ziua cea lungă și obositoare se scursese, și umbrele negre ale nopții se lăseseră pe înălțimile din depărtare. În vale amuțise behăitul turmelor. Nu se mai auzea nici un sunet, afară de chemarea din timp în timp a ciobanilor. Tăcerea se așternu ca un vâl peste tot locul.

Dar cu puțin înainte de aceasta, cînd „Iacob și-a văzut de drum... l-au întâlnit îngerii lui Dumnezeu“. Văzîndu-i, el zise: „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu! De aceea a pus locului aceluia numele Mahanaim (Tabără indoită)“. Părea că este împresurat de două oștiri de îngerii cerești, care înaintau împreună cu grupa lui ca și cum i-ar fi de ocrotire. Inima sa împovărată i se ușură la gîndul că solii divini erau păzitorii călătoriei sale.

Iată că Iacob se găsea singur cu sine și cu Dumnezeul său. Trecuseră douăzeci de ani plini de evenimente de cînd cu viziunea scării și a îngerilor. La vremea aceea toată averea sa pămîntească și-o purta într-o simplă traistă de păstor. Acum ajunsese bogat. Mulțimea turmelor sale umplea cu adevărat văile. Turmele lui, asemenea norilor albi ca fulgii de lînă, acopereau verzile coas-

V. LASZLO

* * *

te. Oștirea sa de slugi îi împlinea orice dorință.

Apropiîndu-se de capătul călătoriei sale, el era frămîntat. Cu multă temere în suflet el călcă din nou pe drumul ce-l făcuse cu douăzeci de ani mai înainte. Nu se putea înapoia în Haran; totuși se temea a înainta să întîmpine pe Esau. Răul pe care-l săvîrșise fratelui său îl apăsa încă. O conștiință invinuitoare este cel mai rău tovarăș în vreme de primejdie. Păcatele neiertate totdeauna își îndreaptă un deget invinuator.

Singur și neocrotit, Iacob se plecă pe genunchi plin de o mare întristare. Sosise criza vieții lui. El căutase să spulbere mînia lui Esau prin venumărate lacrimi și daruri. Făcuse tot ce putuse spre a îmbuna pe fratele său, și acum, cu totul neajutorat se îndreptă spre Dumnezeu. El era asemenea unui mare general în preajma unei mari bătălii. În noaptea tăcută, singur sub cerurile înalte, el urma să se pregătească a face față întîlnirii.

Slujitorii lui Iacob îi dădură de veste că Esau venea să-l întîmpine însoțit de patru sute de oameni înarmați. Se vedea sigur că e pornit spre război. Cei care erau cu Iacob erau neînarmați și fără apărare. Ca urmare își împărți totul în două grupe, așa încît dacă urma să fie atacată una, cealaltă să poată scăpa. Era miezul nopții. Tot ce-i era mai scump în viață erau înaintea lui expuși primejdiei și morții. El voi să fie singur cu Dumnezeul său.

Iacob se rugă cu strigăte și lacrimi sincere. Pe cînd făcea aceasta, apărî un vizitator nocturn. Deodată o mină puternică se lăsă asupra lui. Era sigur că într-un asemenea loc și

la o așa oră nu putea fi decît mîna unui vrăjmaș. Poate că era miniosul său frate, care așteptase douăzeci de ani ocazia cînd să se războie. Iacob sări în picioare, prinse pe necunoscutul său potrivit, și se strădui din toată puterea să-l trîntească la pămînt. În întunericul nopții cei doi se luptau care să biruiască, însă părea că nici unul.

Pe malul îndepărtatului Iaboc se desfășură o vajnică luptă între Iacob și cel ce-l atacase. În această luptă în întuneric nu se rosti nici o vorbă de nici unul. Singurul zgomot era răsufierea grea și obosită a lui Iacob. Noaptea, totdeauna este o vreme a spaimei, și neîndoios că așa era pentru acest singuratic luptător omenesc.

Pe cînd Iacob se lupta pentru însăși viața sa, conștiința vinei sale îi apăsa sufletul. Păcatele i se ridicau în față spre a-l despărți de Dumnezeu. Oră după oră trecu. Lunga și grozava încleștare nu era o simu-

lare de luptă ci una adevărată și disperată. Părea că nici unul nici nu câștigă nici nu moare.

Lupta dăinuie tot restul nopții. „Un om s-a luptat cu el pînă în revărsatul zorilor“. În cele din urmă misteriosul străin își dădu pe față puterea și puse capăt luptei. „Văzînd că nu-l poate birui, omul acesta l-a lovit la încheietura coapsei, așa că i s-a scrintit încheietura coapsei lui Iacob, pe cînd se lupta cu el“.

Acum patriarhul înțelese cine era potrivnicul său. El cunoșcuse că se luptase cu o ființă cerească. Acesta nu era un luptător obișnuit. Hristos, „Ingerul Legămîntului“, a fost Cel care se descoperi lui Iacob.

Cînd fu atîns de Cel Atotputernic încheietura coapsei lui Iacob se scrintă. Patriarhul suferea cumplit, însă nu voi să cedeze. Ingerul zise: „Lasă-mă să plec, căci se revarsă zorile“. Însă Iacob răspunse: „Nu Te voi lăsa să pleci pînă nu mă vei binecuvînta“. Această cerere el nu o făcu din încumetare, ci el se prinse de Acela care singur putea să-i dea aceea ce-i era de cea mai mare trebuință, și nu voi să dea drumul înclăștării sale.

Cînd nu mai putu să se lupte, Iacob putu totuși să se așeze. Un picior nu-l mai putea folosi. Nu avea decît un singur picior sănătos pe care se putea sprijini; totuși el se prinse cu disperare de Potrivnicul său. Deși cu o clipă mai înainte fusese puternic și de neînving, acum, schilodit și plîngînd, nu putea face altceva decît să se nrîndă de gîtul divinului său Impotrivitor. El voia ca prin rugăciune și lacrimi să-și asigure biruința pe care forța sa nu izbutise s-o cîștige.

Cînd Dumnezeu sumuse pe Iacob, Iacob birui în lupta cu Dumnezeu. Astfel, numai atunci cînd ne predăm Celui Infinit putem ajunge cu adevărat biruitori. Rostite în căință și credință, cuvintele: „Nu te voi lăsa să pleci pînă...“, încă și acum deschid calea spre binecuvîntare. Ca totdeauna, secretul puterii stă și acuma în ruoacăciunea în taină. Și cel de la care așteptăm putere trebuie să fie mai puternic decît noi.

Iacob a întilnit nu pe cel mai crunt vrăjmaș al lui ci pe cel mai bun Prieten al său.

Ingerul zise lui Iacob: „Cum îți este numele?“ Și el răspunse umil: „Iacob“. Ingerul voi ca mai înainte ca să-i dea numele cel nou de Izrael, sau Biruitor, patriarhul să recunoască faptul că numele lui era Iacob, un Înșelător. Care este numele tău: Iacob sau Izrael? Dacă cel dintîi, fie ca Dumnezeu să-l schimbe în celălalt Patriarhul nu putea intra în Țara Făgăduită ca Iacob, ci numai ca Izrael; și nici noi.

Ingerul îi dădu asigurarea: „Numele tău nu va mai fi Iacob, ci te vei chema Izrael; căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni, și ai fost biruitor“. Prin aceasta Iacob primi dovada că fusese iertat. Oamenii socotesc pe un prinț că este îndrițuit la tron, și la puterea regală. Pe malul rîului Iaboc, Iacob a fost ridicat la rangul de prinț. Experiența aceasta însemnă adevărata convertire a sa. Noi nu putem dobîndi numele cel nou fără luptă.

Din clipa aceea Iacob a fost un alt om. Indoiala, frămîntarea și remușcarea îi amărîseră viața din trecut. Însă acum el era împăcat cu Dumnezeu și o pace plăcută îi umplea sufletul.

Patriarhul Iacob întrebă pe Inger: „Spune-mi, Te rog, numele Tău“. El răspunse: „Pentru ce Îmi ceri numele? Și L-a binecuvîntat acolo“. Locul încercării este și locul binecuvîntării. Dumnezeu binecuvîntă pe Iacob în locul unde îl schilodise. Iacob dobîndise binecuvîntarea lui Isaac prin înșelăciune, însă binecuvîntarea lui Dumnezeu fu primită prin credință.

Lui Iacob nu-i mai era teamă să întîmpine pe Esau, pe care timp de douăzeci de ani se temuse să-l vadă. În vreme ce el se luptase cu Ingerul, un alt sol ceresc fusese trimis la Esau. Intr-un vis el văzuse înfrîstarea fratelui său, alungat printre străini, și inima i se înduioșă față de el. Iacob dobîndise biruința asupra frate-

lui său cînd o dobîndise asupra lui însuși. Iacob putu mai bine întîmpina pe Esau schiopătînd, decît îl putu cînd era teafăr.

„Iacob a pus locului aceluia numele Peniel; căci a zis el, am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață“. Esau și puternica lui oștire fură învinși la Peniel, cînd Dumnezeu schimbă pe un dușman în prieten. Noaptea cea plină de luptă fu urmată de o zi a împăcării. Dacă azi ar fi mai multă luptă cu Dumnezeu, am avea mai multă putere.

După ce căpătă binecuvîntarea, patriarhul Iacob se întoarse la corturi, la cei înbiți ai săi. „Soarele răsărea cînd a trecut pe lîngă Peniel. Însă Iacob schiopăta din coapsă“. O experiență ca a lui Iacob va lăsa asupra fiecăruia un semn. Nimeni nu poate trece printr-o bătălie cruntă fără să poarte cicatricile luptei.

Patriarhul văzuse ingeri de trei ori. Prima dată a fost la Betel, unde scara, cu oștirea ei strălucitoare, îl adusese în legătură cu cerul. Apoi la Mahanaïm, fură văzute strălucitoarele batalioane însoțindu-l. Aci nu a fost un vis de noapte, ci o priveleşte clară și liniștită din miezul zilei. Și în cele din urmă, la Peniel, Ingerul Legămîntului veni atît de aproape încît el simți atingerea unei mîini vii și-l văzu față în față.

La Betel, Iacob văzu ingeri; La Mahanaïm întîmpină ingeri, și la Peniel se luptă cu Ingerul. Betel era casa lui Dumnezeu, și la Peniel el văzu fața lui Dumnezeu. Fiecare loc deveni un altar, și la fiecare din ele o ocazie de rugăciune.

Deși Iacob fu beteaq pînă ce muri, și merse pînă la moarte schiopătînd, el fu mereu un biruitor. Și Dumnezeu îi dezvăluie viitorul urmașilor săi. El avu să le lase ceva cu mult mai bun decît bogățiile pămîntestă. Ce minunat testament! Nu un testament scris cum îl înscrie un testator. Ultimele lui cuvinte înainte de a muri au fost: „Să mă îngropați împreună cu părinții mei“. Fie ca Domnul să ne dea nădejdea și mîngîierea lui Iacob!

PUTEREA VORBIRII

De-a lungul veacurilor, omenii au căutat să afle care este izvorul puterii. Se știe că binecuvîntare a adus puterea pentru omenire. Ne gîndim la descoperirile marilor puteri. Cîtă bucurie au simțit cei care au descoperit marea taină a aburilor; apoi a motoarelor cu explozie; a curentului electric iar noi astăzi asistăm la descoperirea puterii atomice. Toate acestea, folosite bine și în scopuri pașnice sînt o mare binecuvîntare pentru omenire, dar folosite rău ele devin un mare blestem și cea mai mare nenorocire.

De data aceasta ne vom ocupa de o putere cu totul deosebită; e vorba de puterea limbii. Înțeleptul Solomon, ca unul care a cercetat toate lucrurile, a ajuns la concluzia că: „moartea și viața sînt în puterea limbii“. Oprindu-ne asupra acestei probleme se ridică întrebarea: oare chiar așa să fie? Oare acest crîmpei de carne să fie chiar așa de puternic? Realitatea vine să confirme că este așa.

Despre limbă s-a vorbit și s-a scris mult. Limba nu are oase dar sfîrîmă oasele. Limba sparge capul și cetățile. Cîte cetăți nu au fost nimicite de limbă și cîte vieți nu au fost curmate tot din cauza limbii. Cînd limba, acest mic mădular, scapă de sub controlul rațiunii și cînd devine rea, atunci ea este comparată cu o sabie ascuțită. Ps. 57,4. Și este știut că „nici o sabie nu lovește mai fără milă ca o limbă rea... și că rana făcută de sabie se vindecă dar rana făcută de limbă niciodată“.

O înțeleaptă vorbă africană spune: „Limba se aseamănă cu un leu; îi dai drumul, te sfișie“. Ne cutremurăm la gîndul că limba poate să sfișie chiar pe stăpînul ei; că poate să omoare chiar pe acel care

P. V. CAZAN

o poartă. De aceea Cuvîntul lui Dumnezeu arată că ea devine un blestem atît pentru stăpînul ei cît și pentru alții, atunci cînd este mîncinoasă (Prov. 26,28); tot odată Cuvîntul lui Dumnezeu arată că bunurile cîștigate cu o limbă mîncinoasă nu dăinuiesc (Prov. 21,6) și că Dumnezeu urăște limba mîncinoasă. Prov. 6,17. Limba care aduce moarte poate să fie înșelătoare, ademenitoare (Prov. 6,24) sau stricată, (Prov. 15,4; 17,20) spunîndu-se că zdrobește sufletul. Limba mai poate fi nimicitoare (Prov. 17,4), lingușitoare (Prov. 28,23) și clevetitoare. Prov. 25,23.

Toate aceste limbi sînt puternice, dar în puterea lor stă moartea. Despre aceste limbi scria profetul Ieremia: „Limba lor este o săgeată ucigătoare, nu spun decît minciuni“. Ier. 9,8. Ca să-și poată ajunge scopul, o astfel de limbă nu născoceste decît răul, și urzește vicleșuguri. Ps. 50,19. Grozavă este lucrarea unei astfel de limbi și grozave sînt urmările ei.

Cînd Elifaz din Teman, — unul din cei trei prieteni ai lui Iov a venit la el, cînd era în nenorocire, Elifaz dori să-i îndrepte privirea spre Dumnezeu, chiar dacă avea parte de încercări și de muștrarea Celui Atotputernic. El spunea: „Fe-

rice de omul pe care-l ceartă Dumnezeu! Nu nesocoti muștrarea Celui Atotputernic. El face rana și tot El o leagă; El rănește, și mîna Lui tămăduiește“... Limba a adus nenorociri mai multe și mai mari decît sabia și așa cum am amîntit, rana făcută de limbă nu se vindecă niciodată.

Vorbînd despre limbă, apostolul Iacob ne-a descris ca nimeni altul marele adevăr referitor la ea. După ce prezintă exemplele cailor cu friul și al corăbîilor cu cîrma, Iacob spune: „Tot așa și limba, este un mic mădular, și se fălește cu lucruri mari. Iată un foc mic ce pădure mare aprinde! Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădularele noastre, care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, cînd este aprinsă de focul Gheenei. Toate soiurile de fiare, de păsări, de tăritoare, de viețuitoare de mare se imblinzesc, și au fost imblinzite de neamul omenesc, dar limba nici un om n-o poate imblinzi. Ea este un rău care nu se poate înfrîna, este plină de o otravă de moarte. Cu ea binecuvîntăm pe Domnul, și Tatăl nostru, și tot cu ea blestemăm pe oameni care sînt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeaș gură iese și binecuvîntarea și bles-

temul! Nu trebuie să fie așa frații mei". Iacob 3, 5-10.

„Nu trebuie să fie așa frații mei!“ Ce cuvinte pline de înțelepciune; pline de adevăr; de bunătate, și ce sfaturi părintești și înălțătoare ne dă marile bărbat. Limba, acest mic mädular, care se făleşte cu lucruri mari, acest foc mic care aprinde o pădure mare... Limba care este o lume de nelegiuiri, și care nu poate fi îmblinzită de neamul omenesc, poate fi totuși supusă. Dumnezeu care ne-a dat o limbă, ne-a dat și un gard de os (dinții) în care să o putem închide când aceasta ar vrea s-o ia razna; ne-a dat și o închisoare pentru limbă (gura) și o ușă cu care să o închidem (buzele) când nu vrea să tacă.

Apoi vedem ce minunat ne-a creat Dumnezeu: ne-a dat doi ochi și numai o limbă; ne-a dat două urechi și numai o limbă... Oare de ce? Și am văzut că limba este bine pusă la adăpost și bine îngădită. Adevărul reiese clar: avem doi ochi ca să vedem de două ori, avem două urechi ca să auzim de două ori și avem o limbă ca să vorbim odată. Și nu greșim dacă spunem: să vedem de zece ori, să auzim de zece ori și să vorbim numai odată. Despre acest adevăr a scris apostolul Iacob următoarele: „Știți bine lucrul acesta, prea iubiții mei frați! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire“. Iacob 1,19.

Și acum să privim și spre partea cea frumoasă a subiectului nostru și anume că: „și viața stă în puterea limbii“.

Mai întâi e bine să precizăm adevărul fundamental și anume: Mintuitorul a spus că limba este alimentată de un izvor și că acest izvor este inima: „Căci din prisosul inimii vorbește gura“ (limba). Deci mai întâi de toate trebuie ca Izvorul să fie curat dacă e ca apoi și limba să spună cuvinte curate. Inima trebuie să fie bună dacă e ca limba să spună vorbe bune; inima trebuie să fie plină de adevăr dacă e ca limba să spună adevărul. Totuși trebuie să veghem asupra limbii ca nu cumva să spună altceva de cit e este în inimă. Atunci când limba o ia înainte și când scapă de sub controlul inimii și al rațiunii, se întâmplă ca să nu fie pe limbă ce este în inimă și în cazul acesta limba aduce numai nenorocire. Urmează deci de aici ca limba să fie mereu supravegheată, ca în adevăr ea să fie o binecuvîntare și să aducă viață.

Între minte și limbă trebuie să fie o ordine desăvîrșită și o bună rînduială — de unde se naște întrebarea: care să meargă înainte, care să aibă prioritatea? Limba sau mintea? Fără îndoială că vom spune hotărît că înainte să meargă mintea și numai după aceea limba, și așa e și bine, dar de câte ori nu o ia limba înainte și numai după aceea vine mintea, — ca apoi să spunem: de ce nu am tăcut?

De aceea înainte de a spune o vorbă, înainte de a da drumul limbii ca să-și spună ce are de spus, este bine ca inima și îndeosebi mintea să-și fi spus cuvîntul și numai după

ce am judecat bine și după ce sîntem pe deplin convinși că ceea ce spunem este spre zădărire, numai atunci să i se dea voie limbii să vorbească.

În acest scop să ne folosim de toate mijloacele pe care le avem la dispoziție, iar atunci cînd puterile noastre se dovedesc a fi neîndestulătoare, să nu uităm pilda marilor bărbai ai credinței care au avut și ei de luptat cu toate ispitele pe care le avem și noi de înfruntat.

Referitor la limbă, Psalmitul se ruga: „Ziceam: Voi veghea asupra căilor mele, ca să nu păcătuesc cu limba: îmi voi pune friu gurii“... (Ps. 39, 1), iar atunci cînd puterile îi erau prea mici, prea slabe, el se ruga: „Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele, și păzește ușa buzelor mele“! Ps. 141,3. Aceasta trebuie să fie și poziția noastră. Refugiul nostru să fie tot la Dumnezeu.

Am văzut că limba poate fi schimbată. Domnul care ne-a promis că ne va da o altă inimă bună în locul unei inimi rele, tot El poate să ne dea și o altă limbă. Despre Mintuitorul căm: „Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită, ca să știu să inviorez cu vorba pe cel doborît de întristare“. Isa. 50,4. Și acest adevăr a fost înfăptuit în viața Mintuitorului, iar astăzi poate fi înfăptuit în viața noastră atunci cînd vom aduce trupurile noastre ca o jertfă vie, sfîntă și bine plăcută lui Dumnezeu (Rom. 12,1); atunci cînd mădulele noastre vor fi date lui Dumnezeu ca niște unelte ale neprihănirii (Rom. 6,13); cînd vom cere înțelepciune de la Dumnezeu (Iacob 1,5) și cînd ne vom da toate silințele să ajungem la cele arătate în Cuvîntul lui Dumnezeu: „Limba înțelepților aduce vindecare“ (Prov. 12,16). Atunci se va putea constata că și noi împreună cu apostolul Pavel avem dorința să-L cunoaștem pe El și să ajungem asemenea Lui. Atunci vom înțelege marea adevăr al Scripturii și îl vom vedea în toată frumusețea lui: „Limba dulce este un pom de viață“! Prov. 15,4.

Spre Muntele Măslinilor

*Pe drumul care suie către munte,
Pe drumul ce coboară către mare,
Pe-același drum durat din vremi cărunte,
Sînt mii și mii de urme călătoare.*

*Dar tu, spre ceruri ochii ți-i înalță
Să vezi că Dumnezeu e Creatorul,
Că ești făptura Lui și El te-nvață
Spre unde să te ducă viitorul.*

*Tu ești chemat să-L reprezînți în lume,
Prin tine, slava Lui să se mărească.
Tu porți pe fruntea ta divinu-I nume
Vorbînd de origina ta cerească.*

*Să nu-I aduci nicicînd vreo defăimare
Căci El e mai presus de toți și toate.
Și chiar de-i întuneric pe cărare,
Să strălucească El n-a tale fapte.*

*Atunci, tu vei putea să urci pe munte
Și, Muntele Măslinilor va fi.
Atunci, tu vei ajunge la-acea mare
Ce Marea de Cristal se va numi.*

BURTESCU BENONE

Curierul
ADVENTIST